

ת"פ 13985/08/19 - מדינת ישראל - שלוחת תביעות כפר-סבא נגד ש"ב

בית משפט השלום בכפר סבא

ת"פ 13985-08-19 מדינת ישראל נ' ב'
30.5.21
לפני כבוד השופט אביב שרון

בעניין: מדינת ישראל - שלוחת תביעות כפר-סבא

ע"י ב"כ עו"ד אנה קצובסקי

נגד

ש"ב

ע"י ב"כ עו"ד רונן סמולסקי

הכרעת דין

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של **פציעה כשהעבריין מזוין**, בניגוד לסעיף 335(א)(1) לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

על פי העובדות, בעת הרלוונטית הנאשם היה מצוי בהליכי גירושין מבתו של י"ר, יליד 1958 (להלן - **המתלונן**). ביום 24.11.18 בקרן הרחובות משה סנה ואריק לביא בכפר-סבא, צעד המתלונן בדרכו לתפילת שבת בבית הכנסת. בנסיבות אלה, הגיע הנאשם למקום ונעמד מאחורי המתלונן כשהוא אוחז אבן בידו שעה שהמתלונן אינו מבחין בו, והכה את המתלונן בפתאומיות באמצעות האבן במכה חזקה בראשו. המתלונן הסתובב לאחור והבחין בנאשם שהמשיך לחבוט בראשו בחוזקה באמצעות האבן, שבע מכות נוספות, בעוד המתלונן מרים ידו ומנסה להגן על ראשו. בנסיבות אלה, עת החל המתלונן לצעוק לעזרה, כשדם ניגר מראשו ופניו התמלאו בדם, נמלט הנאשם מהמקום והחל ללכת במהרה לעבר בית הכנסת "עץ חיים" בכפר-סבא כדי לקחת חלק בתפילת המנחה בבית הכנסת. כתוצאה ממעשי הנאשם נפצע המתלונן ונגרמו לו חתכים על פני הגולגולת, המטומה בכף היד, חתכים בפנים, חתך בתנוך שמאל שהודבק וחתך בעומק 3 ס"מ באוזן ימין שנזקק לתפירה. המתלונן אף סבל מפגיעה נפשית שהתבטאה במצב רוח ירוד וחרדתי, סיוטי לילה, תגובות פיזיולוגיות חמורות, הפרעות שינה קשות, קושי לתפקד במקום עבודתו והוא נזקק לטיפול תרופתי.

2. במענה לכתב האישום כפר הנאשם במיוחס לו. לטענתו במועד האמור הלך לבית הכנסת, אולם מסלול הליכתו לא עבר במקום בו הותקף המתלונן וכמו כן, בשעת התקיפה שהה בבית הכנסת. בנוסף טען הנאשם שהמתלונן רודף אותו באופן אובססיבי, לרבות נקיטת הליכי שווא בבתי המשפט ובמשטרה, מתוך מטרה לנשלו מזכויותיו בבית מגוריו במסגרת הליך הגירושין מבתו, כל זאת בשל מצוקה כלכלית וחובות גדולים שיש למתלונן המצוי בהליך פשיטת רגל.

3. מטעם המאשימה העידו המתלונן ואחיו, ש"ר, אשר התחקה אחר קיומן של מצלמות אבטחה במסלול מנוסת התוקף; עדת ראייה שהגיעה מיד לאחר התקיפה והבחינה בתוקף נמלט מהמקום, סוזי וסילבסקי; המתפללים באי בית הכנסת, יוחנן עזרן, דניאל איטקס, יעקב עזרן ומיכאל גורן; והשוטרים רס"ר אודי נאור ורס"ר אנתוני חנא. כמו כן, הוגשו המוצגים הבאים: **1/ת** - גיליונות תמונות מאת רס"ר אנתוני חנא; **2/ת** - תעודה רפואית של המתלונן מיום 24.11.18 שעה 15:33; **3/ת** - תמונות של חבלות המתלונן; **4/ת** - שני גיליונות תצלומי זירת האירוע; **5/ת** - הודעת שב"ש מיום 10.2.19 שעה 10:12; **6/ת+6/תב** - סרטון מצלמת אבטחה של משפחת מדמון מרח' כנפי נשרים 2 כפר-סבא; **7/ת** - מפת מסלול ובה מסומנות מצלמות האבטחה; **8/ת** - מפה עם שרטוט מטעם העדה סוזי וסילבסקי; **9/ת** - הודעת דניאל איטקס מיום 8.1.19; **10/ת** - שרטוט מבנה בית הכנסת מאת דניאל איטקס; **11/ת** - **11/ת-א** - מקבץ דו"חות ביקור בזירה של חוקר זי"ט רס"ר אודי נאור; **12/ת** - דיסק סרטון מצלמת אבטחה מרח' בלבן 5; **13/ת** - דיסק סרטון מצלמת אבטחה של בית הכנסת "עץ חיים" (רח' כנפי נשרים 7); **14/ת** - דיסק סרטון מצלמת אבטחה מרח' משה סנה 35; **15/ת** - דו"ח תובנות לפערי זמנים של מצלמות האבטחה מיום 14.2.2019; **16/ת** - דו"ח צפיה בדיסק מצלמת אבטחה מרח' כנפי נשרים 2 מיום 22.5.19; **16/תא** - דו"ח צפיה בדיסק מצלמת אבטחה מרח' כנפי נשרים 2 מיום 22.5.19; **17/ת** - דו"ח צפיה בדיסק מצלמת אבטחה מרח' בלבן 5 מיום 22.5.19; **18/ת** - דו"ח צפיה בדיסק מצלמת אבטחה מבית הכנסת "עץ חיים", כנפי נשרים 7, מיום 14.2.19; **19/ת** - מפה עם סימון מקום התקיפה והמסלול לבית הכנסת; **20/תא** - הודעת יעקב עזרן מיום 24.11.18 שעה 18:41; **20/תב** - הודעת יעקב עזרן מיום 20.1.19 שעה 13:06; **21/ת** - דו"ח פעולה מאת רס"ר אנתוני חנא מיום 24.11.18; **22/ת** - דו"ח עיכוב מאת רס"ר אנתוני חנא מיום 24.11.18 שעה 16:12; **23/ת** - דו"ח מסכם חקירת מז"פ מאת רס"ר נתנאל מור מיום 25.11.2018 שעה 16:59; **24/ת** - דו"ח פעולה מאת רס"ב עמר יוסף מיום 24.11.18; **25/ת** - דו"ח פעולה מאת רס"ל פאלח שובל מיום 24.11.18; **26/ת** - תמונות הנאשם מסרטוני האבטחה ותמונות חבלות המתלונן; **27/ת** - מזכר מאת מפקח עדי ברעם-הרן מיום 8.5.19; **28/ת** - דו"ח ביצוע עימות בין המתלונן לנאשם מיום 19.12.18 כולל דיסק; **29/ת** - מזכר מאת ליאוניד קוטוראי מיום 13.6.19; **30/ת** - הודעת נאשם מיום 24.11.18 שעה 19:29; **31/ת** - הודעת נאשם מיום 11.2.19 שעה 11:20; **32/ת** - מזכר שרשרת דיגיטלית מאת רס"ר אלון שבת מיום 11.6.19; **33/ת** - מזכר מאת רס"ר אלון שבת מיום 25.11.18; **34/ת** - מזכר מאת רנ"ג טוביה פלר מיום 20.6.19, כולל דיסק שיחה למוקד 100; **35/ת** - פלט תלונות שהגיש הנאשם.

4. מטעם ההגנה העיד הנאשם. כמו כן, הוגשו המוצגים הבאים: **1/נ** - מקבץ החלטות שלא להעמיד לדין את הנאשם בגין תלונות שהוגשו נגדו; **2/נ** - החלטת בית משפט לענייני משפחה בפתח-תקוה בה"ט 1782-07-17 מיום 4.7.2017; **3/נ** - החלטת בית משפט לענייני משפחה בפתח-תקוה בה"ט 30083-04-19 מיום 16.4.2019; **4/נ** - צו כינוס נכסים של בית המשפט המחוזי מרכז בפש"ר 28223-07-19; **5/נ** - הודעת סוזי וסילבסקי מיום 8.1.2019 שעה 12:39; **6/נ** - החלטה בדבר סגירת תיק נגד המתלונן בהסדר מותנה מיום 9.6.20; **7/נ** - מסמכים רפואיים של לנאשם.

5. אין מחלוקת שבשנים האחרונות ניטש בין המתלון לנאשם סכסוך קשה ומר על רקע גירושיו של הנאשם מביתו של המתלון לאחר מספר שנות נישואים וילדים משותפים, הליך גירושין שהסתיים רק בשנה האחרונה (עמ' 3, ש' 15-14; עמ' 10, ש' 5; עמ' 35, ש' 8; ת/5, ש' 2-3). עוד אין חולק שהמתלון הותקף בצהרי יום שבת, בעת שהיה בדרכו לתפילה בבית כנסת, ונזקק לטיפול רפואי, כמפורט בכתב האישום (ת/2; עמ' 6, ש' 20-10).

המחלוקת בתיק נסובה סביב סוגיית זהות התוקף, כשהמתלון טוען שזיהה את הנאשם זיהוי ודאי, ואילו הנאשם טוען שלא הוא זה שתקף את המתלון ואף מעלה טענת אליבי, לפיה בעת התקיפה שהה בבית כנסת "עץ חיים", לעיני המתפללים במקום, וכי למעשה ראה את המתלון בפעם האחרונה כשלוש שנים עובר לאירוע מושא כתב האישום.

6. יצוין שכל אחד מהצדדים - המתלון והנאשם - טוען להתנכלות ולהטרדות פיזיות ומילוליות כלפיו מהצד השני. כך טען המתלון שהנאשם מתנכל לו ומנסה לפגוע בו באופן פיזי ומילולי במהלך השנים האחרונות מאז נוצר קרע בין הנאשם לביתו של המתלון ומייחס לנאשם אלימות פיזית ומילולית גם כלפי בתו, בעקבותיה עזבה את הבית (עמ' 4, ש' 15-14), ובכלל זה העיד שהנאשם ירק בפניו בתחנה המשטרה וברח מהמקום (עמ' 44, ש' 5-8), חתך לו את צמיגי הרכב בלילה, איים על חייו וחיי בתו, איים שידקור אותו (עמ' 4, ש' 12-10) וניסה לתקוף אותו בערב ראש השנה לפני כארבע שנים (עמ' 9, ש' 13-9). חרף כל האמור, המתלון אינו יודע להסביר כיצד כל תלונותיו נגד הנאשם לא הניבו הליכים פליליים, תיקי המשטרה נסגרו וצווי ההגנה שביקש להוציא נגדו - נדחו, בעוד שדווקא הוא חויב בהוצאות במסגרת הבקשות לצווי הגנה ותלונה שהגיש הנאשם נגדו הסתיימה בסגירת התיק בהסדר מותנה (נ/1; נ/2; נ/3; נ/6; עמ' 8, ש' 30-27; עמ' 9, ש' 4-5; עמ' 19-21, ש' 28-30; עמ' 10, ש' 1-2; עמ' 14, ש' 24-25).

7. הנאשם, מצדו, טוען שהמתלון ובתו רדפו אותו בבתי משפט, התנכלו לו, תקפו אותו ואיימו עליו בשנים האחרונות ובכלל זה בביתו ובבית הדין הרבני (נ/1; נ/2; נ/3; ת/35; עמ' 38, ש' 1-2, ש' 4-5, ש' 17-19; עמ' 37, ש' 29-26, ש' 31-32; עמ' 39, ש' 28-31), והפעם "תפרו לו תיק" על מנת לחייבו לתת לבת גט ולסחוט ממנו את כספי הכתובה (ת/30, ש' 22, ש' 25-26, ש' 48-51, ש' 63-65; ת/31, ש' 33-36, ש' 38-40, ש' 49, ש' 57, ש' 181-185, ש' 188-189, ש' 201-202).

יחד עם זאת, הנאשם אינו יודע להסביר את החבלות הקשות בראשו של המתלון, וכיצד מסר המתלון מיד לאחר האירוע את שמו של הנאשם, דווקא, עוד בהיותו מסוחרר והלום מהתקיפה הקשה שחוזה זה עתה (ת/31, ש' 44-45, ש' 64-65).

פרשת התביעה

גרסת המתלון

8. בבסיס פרשת התביעה עומדת גרסת המתלון, כבן 62, לו היכרות מוקדמת, כאמור, עם הנאשם (עמ' 3, ש' 12-14, ש' 17). המתלון העיד שיום לפני האירוע, בערב שישי, התגלע ויכוח בינו לבין הנאשם ברחוב בעת שחזרו מבית הכנסת, במסגרתו החלו בין השניים חילופי דברים חריפים שכללו קללות וגידופים הדדיים, ורק בשל שמירת השבת לא

הגיש תלונה במשטרה נגד הנאשם (ת/25; עמ' 3 ש' 26-21; עמ' 4, ש' 2-1; עמ' 9, ש' 7, ש' 9). יש לומר שהנאשם מכחיש אירוע זה מכל וכל (ת/30, ש' 38-36; ת/31, ש' 173-177).

9. למחרת, ביום שבת, 24.11.18, יצא המתלון מביתו בשעה 14:50 לכיוון בית הכנסת "משכן מאיר" בו הוא מתפלל, ובידו סל עם מצרכים לסעודה שלישית. בדרכו לשם עבר דרך סמטת אריק לביא בכפר-סבא, ושם התנפל עליו אדם שהלך מאחוריו וחבט בראשו באבן. בנסיבות אלה, הסתובב המתלון מיד לאחור וזיהה את הנאשם זיהוי מוחלט, לדבריו "מאה אחוז, אלף אחוז" (עמ' 8, ש' 20-18) ומתאר ש"היה לו רצח בעיניים" (עמ' 3, ש' 19; עמ' 4, ש' 21-17, ש' 25-23, ש' 27; עמ' 5, ש' 9-8, ש' 33). לראיה, המתלון מציג את החבלות על לחיו ואוזנו באופן שמעיד כי אלו יכולות היו להיגרם רק בעומדו פנים מול פנים מול התוקף (ת/3; ת/28, ש' 32-31; עמ' 4, ש' 33-31), ואף יודע לתאר את את לבוש הנאשם - סווצ'ר שחור, שאת שרוולו הימני הוריד עד לכף ידו וחבק באמצעותו את האבן וכך הכה בו 10-8 פעמים בראשו ובפניו (ת/28, ש' 43-41; עמ' 4, ש' 28-27; עמ' 6, ש' 31-29; עמ' 8, ש' 20-18).

10. בנסיבות אלה, המתלון נאבק עם הנאשם, שהמשיך לחבוט בו באכזריות, ניסה להתגונן מפני פגיעה בפניו באמצעות ידו, שאף נחבלה כתוצאה מכך (עמ' 7, ש' 10-8), כל זאת תוך כדי שצעק "הצילו" לעזרה והתאמץ לעמוד על רגליו ולא ליפול (עמ' 4, ש' 27-25, ש' 31-30; עמ' 5, ש' 6-2, ש' 5, ש' 17-15).

המתלון אינו יודע להעריך את משך זמן התקיפה, שנדמתה לו "כנצח", אולם בשלב זה שכנה בשם סוזי וסילבסקי, אשר גרה במקום האירוע, שמעה את זעקותיו, הזעיקה את מד"א והגישה לו עזרה ראשונה (עמ' 5, ש' 11, ש' 20-19, ש' 22). בעקבות צעקות המתלון, הנאשם ברח במהירות מהמקום, והמתלון העיד שסוזי סיפרה לו שהספיקה לראות את התוקף מאחור בעודו בורח כשהוא לבוש שחור (עמ' 5, ש' 24, ש' 26; עמ' 13, ש' 29; עמ' 14, ש' 1).

במקביל, שכנה נוספת בשם עדי ברעם-הרן הזעיקה את המשטרה, כשעל-פי דו"חות הפעולה הדיווח למשטרה היה בשעה 15:02 (ת/21; ת/24; ת/34; ת/27; עמ' 31, ש' 4-1; עמ' 15, ש' 10-9), ולזירה הגיעו צוותי מד"א ומשטרה, ורס"ר אנטוני חנא צילם תמונות של המתלון מדמם וחבוש בזירה (ת/1; עמ' 5, ש' 29-28, ש' 31; עמ' 6, ש' 6-1; עמ' 8, ש' 2).

עדי ראיה סמוך לאחר האירוע

11. מעדותה של סוזי וסילבסקי, המתגוררת סמוך לזירת האירוע ברח' משה סנה 31 בכפר-סבא, בדירה בקומה שלישית הפונה לגינה בה הותקף המתלון, עולה כי ביום האירוע בעת שישבה בסלון שמעה צעקות "הצילו, הצילו" מהרחוב, ניגשה מיד למרפסת וראתה את המתלון מתחת לבנין, מבולבל, כשכל חולצתו ספוגה בדם ומיד הזעיקה את מד"א (נ/5, ש' 6-4; עמ' 6, ש' 15-12, ש' 17, ש' 19; עמ' 7, ש' 5; עמ' 8, ש' 4, ש' 6, ש' 11-10). סוזי אינה זוכרת את השעה המדויקת אלא רק שמדובר בשעת הצהריים, משערת בסביבות 12:00 או 13:00, אך לא יודעת לומר, אך ניתן לאתר את השעה בהתאם לשעת השיחה שלה למד"א לאחר האירוע (נ/5, ש' 30; עמ' 7, ש' 29-26).

במקביל להבחנתה במתלון, סוזי ראתה אדם רץ על המדרכה מול הבנין הסמוך, מרחק של כ-150 מטרים ממנה, עם הגב אליה, לכיוון רחוב בן גוריון ובורח מהמקום (נ/5, ש' 7-6, ש' 20; עמ' 6, ש' 23-21, ש' 28-25; עמ' 7, ש' 2-1; עמ' 8, ש' 21-20, ש' 28-27, ש' 30, ש' 33; עמ' 9, ש' 21, ש' 26, ש' 28). סוזי תיארה שהאדם שברח היה בעל

מבנה גוף רזה, לבש חולצה ומכנסיים שחורים (נ/5, ש' 6, ש' 20; עמ' 7, ש' 8-7; עמ' 11, ש' 2-1, ש' 7), היא חושבת שנעל נעלי התעמלות מכיון שראתה סוליות נעליים לבנות בעת הריצה (עמ' 9, ש' 30-31), ויכולה היתה להבחין בו בשל העובדה שעמדה בגובה מהמרפסת (עמ' 8, ש' 23-25, ש' 30-31), כמו גם העובדה שחוף ממנו לא היה אף אחד ברחוב (עמ' 8, ש' 14-15; עמ' 9, ש' 23-24; עמ' 11, ש' 4-5).

12. בנסיבות אלה, עד להגעת מד"א, סוזי ירדה למטה והושיטה למתלון עזרה ראשונה בהתאם להנחיותיהם בטלפון (נ/5, ש' 9-12; עמ' 7, ש' 9-12, ש' 15-18; עמ' 10, ש' 12). היא תיארה שהמתלון היה מלא מכות, ראתה כחמישה פצעים עגולים על גבי ראשו, מהם זב המון דם, והיא ניסתה לעצור את הדימום באמצעות מגבת (נ/5, ש' 11-12; עמ' 7, ש' 12-15; עמ' 10, ש' 30-31).

הגם שסוזי העידה שהפצע היה "עיגול של פצע קהה ולא פציעה באמצעות כלי חד", באופן שמתיישב עם פגיעה באמצעות אבן, היא לא ראתה אבן במקום וגם לא חיפשה אבן כי היתה מרוכזת בהענקת טיפול למתלון עד להגעת כוחות הרפואה (נ/5, ש' 22, ש' 27; עמ' 7, ש' 22-24; עמ' 10, ש' 20-22, ש' 23-24). לדבריה, לאנשים שהחלו להתאסף סביבם ושאלו את המתלון מי תקף אותו, אמר מיד המתלון כי זה החתן שלו שתקף אותו עם אבן בגלל ריב בינו לבין בתו (נ/5, ש' 12-13, ש' 17; עמ' 7, ש' 18-20; עמ' 10, ש' 14-16, ש' 18, ש' 30-31).

13. עדה נוספת ששמעה את זעקות המתלון באירוע והתקשרה למוקד 100 של המשטרה היא עדי ברעם-הרן, שוטרת שגרה בסמוך לזירת האירוע. מגרסתה כעולה ממזכר שכתבה והוגש בהסכמה עולה כי שמעה את המתלון צועק "הצילו, תקפו אותי, משטרה", יצאה מיד למרפסת הבית וראתה אותו מחזיק בראשו, דם ניגר מפניו וכולו מכוסה דם, וכן ראתה את התוקף בורח. בהמשך ירדה לזירה וראתה את סוזי מגישה למתלון עזרה רפואית (ת/24; ת/27; ת/33; ת/34).

בדומה לסוזי, גם עדי מתארת ששמעה את המתלון מספר לנוכחים כי הגרוש של בתו הוא שתקף אותו, לאחר שהגיע מאחוריו ופגע בראשו באמצעות אבן, וכי נמלט לבית הכנסת הסמוך תוך שהוא לוקח עמו את האבן (ת/27).

14. עד נוסף שהגיע לזירה סמוך לאחר האירוע הינו רס"ר אנטוני חנא, ששימש ביום האירוע סגן ראש משמרת סיור בכפר-סבא והיה בניידת המשטרה הראשונה שהגיעה למקום (ת/21; עמ' 30, ש' 11, ש' 21-24). בהגיעו למקום מתאר חנא כי הזירה היתה מלאה דם, הן על גופו של המתלון והן ברחוב, ראה את המתלון כשראשו חבוש, בגדיו ספוגים בדם, והוא מטופל על ידי צוות מד"א שכבר נכח במקום (ת/1; ת/21; עמ' 31, ש' 12; עמ' 32, ש' 3, ש' 5). מיד בהגיעו למקום המתלון סיפר לו, בגרסתו הראשונית, שהנאשם התנפל עליו מאחור ותקף אותו באמצעות אבן בראשו מספר פעמים, כל זאת על רקע סכסוך בינו ובין בתו במסגרת הליך גירושין ביניהם, כשיום קודם לכן הנאשם קילל אותו (ת/21; עמ' 31, ש' 12-15). מכיון שהיה צורך בפינוי המייד לבית החולים, לא גבה ממנו חנא הודעה בשטח (עמ' 31, ש' 15-17).

גם מדו"ח הפעולה של רס"ל שובל פלח שהגיע לזירה עולה כי המתלון דיווח בשטח על כך שהנאשם תקף אותו

כשהוא לבוש קפוצ'ון שחור, החזיק את האבן באמצעות השרוול והחל מכה אותו בראשו בעוד המתלונן מנסה להגן על עצמו (ת/25).

מתפללי בית כנסת "עץ חיים"

15. במסגרת פרשת התביעה העידו ארבעה מתפללים מבאי בית כנסת "עץ חיים" בכפר-סבא, הקרוי על שמו של אבי הנאשם (עמ' 26, ש' 19-23) ובו הנאשם משמש כאחד מארבעה גבאים (עמ' 16, ש' 13; עמ' 36, ש' 2; עמ' 37, ש' 14; ת/20ב', ש' 82), באשר לנוכחותו של הנאשם בבית הכנסת **בזמן האירוע**.

יאמר מיד כי מעדותם של כל עדי תביעה אלה עולה כי כשעה וחצי טרם תפילת מנחה מתקיים שיעור תורה בבית הכנסת, וכי שעת התפילה משתנה בהתאם לשעון קיץ/חורף, כך שבתקופת החורף השיעור מתחיל **בערך בשעה 14:00** ותפילת מנחה מתחילה **בערך בשעה 15:30**. עוד עולה כי רובם ככולם נוהגים להגיע לבית הכנסת **לאחר תחילת השיעור**, וגם אז נוהגים להסתובב במתחם בית הכנסת, ולמעשה מתרכזים כולם יחד באולם התפילה רק בשעת תפילת מנחה.

16. כך, מיכאל גורן מתפלל בבית הכנסת ומכיר את הנאשם 15-20 שנים בקירוב (עמ' 26, ש' 25), העיד כי במהלך תקופת הקיץ השיעור מתחיל בערך ב-16:45 אך בשעון חורף השיעור מתחיל בשעה מוקדמת יותר (עמ' 27, ש' 7-9, ש' 9). בהודעתו במשטרה ובבית המשפט, מיכאל זיהה את עצמו בסרטוני מצלמות האבטחה של בית הכנסת, כשהוא נכנס בשער הראשי לבית הכנסת ביום האירוע בשעה **15:05:09** לשיעור התורה טרם תפילת מנחה (עמ' 26, ש' 26-29; עמ' 27, ש' 1, ש' 11-14, ש' 16).

יש לציין כי בנקודה זו עולה סתירה מהותית נוכח גירסתו במשטרה בה מסר שהגיע לבית הכנסת בשעה **14:10**, ולא כנצפה בסרטון, אולם בבית המשפט הסביר כי בשבת אינו מסתכל על השעון והואיל והשיעור מתחיל בשעה 14:00 לא זכר אם הגיע בתחילת השיעור או באמצעו (עמ' 28, ש' 9-13, ש' 15).

עוד עולה מעדותו של מיכאל שקיימות שתי כניסות לאולם התפילה בבית הכנסת, ראשית ואחרית (עמ' 27, ש' 16, ש' 18-20), והגם שמתפלל במקום כ-30 שנים הוא אינו יודע כמה מצלמות אבטחה במקום (עמ' 29, ש' 5, ש' 7, ש' 10). לאחר שמוצגים לו סרטוני מצלמות האבטחה בבית הכנסת הוא מאשר בבית המשפט שהדלת האחורית מובילה **לסוכה, בצד הצפוני של בית הכנסת**, ולמעשה **צד זה ביחד עם הצד המערבי אינם מכוסים על ידי מצלמות האבטחה**. באופן זה, לטענתו, מי שמגיע ויושב בסוכה, כפי שהנאשם נוהג לעשות לעיתים תכופות, או נכנס לשירותים המצויים בפינה ליד הסוכה, לא יראה בעדשת המצלמה גם אם נכנס מהכניסה הראשית (עמ' 29, ש' 13, ש' 16-18).

מעדותו של מיכאל עולה כי כשהגיע לבית הכנסת ביום האירוע, **הנאשם כבר היה במקום**, והוא ראה אותו מתחבק עם בן דודו (עמ' 27, ש' 18-20, ש' 22). מיכאל גם מזהה את הנאשם בסרטון מצלמת האבטחה נכנס בשעה **15:05:49** לאולם התפילה בבית הכנסת, כשהוא לבוש חולצה בצבע תכלת, בהמשך יוצא מהדלת הימנית החיצונית של אולם התפילה ובשעה **15:06** מזהה אותו נכנס חזרה, מוריד ז'קט ומתיישב (עמ' 27, ש' 26, ש' 28, ש' 30, ש' 32; עמ' 28, ש' 28).

ש' 3).

בהמשך סרטוני מצלמות האבטחה בבית הכנסת מזהה מיכאל ששה אנשים בשיעור התורה ואחד הילדים של מי מהמתפללים, כשהנאשם אינו נוכח, ורק בשעה **15:07:56** הנאשם נראה נכנס מהשער האחורי, מתחבק עם בן דודו, כפי שהעיד קודם לכן, מתיישב בשעה **15:08:30** ובשעה **15:09:45** הנאשם קם ויוצא מאותה דלת (עמ' 28, ש' 19-17, ש' 23-20, ש' 26-25, ש' 32-29).

17. מעדותו של יוחנן עזרן, מתפלל ותיק בבית הכנסת המכיר את הנאשם כ-17 שנים, עולה שהוא נוהג להגיע לשיעורי תורה בימי שבת בבית הכנסת, באיחור של כחצי שעה לאחר תחילת השיעור (עמ' 12, ש' 6-5, ש' 8, ש' 11-10, ש' 20). הגם שבהודעתו הראשונה במשטרה שנגבתה כבר במוצאי שבת ביום האירוע העיד שהגיע לבית הכנסת בשעה **14:30** (עמ' 12, ש' 15-13, ש' 18-17), הרי שבסרטון האבטחה ממצלמת בית הכנסת שהוצג לו בבית המשפט זיהה עצמו יוחנן כמי שנכנס למקום רק בשעה **15:12:14** (עמ' 12, ש' 28-25). בכל הנוגע לנאשם מסר יוחנן בהודעתו השנייה במשטרה מיום 20.1.19, כי הנאשם הגיע לבית הכנסת בשעה **14:40** ועזב כעבור מספר דקות (עמ' 12, ש' 28-25), ובבית המשפט העיד שראה אותו בוודאות נכנס בשלב כלשהוא לשיעור בתוך בית הכנסת ויתכן שקודם לכן הסתובב במתחם שמחוץ לאולם התפילה (עמ' 13, ש' 18, ש' 21-20, ש' 25-24).

הלכה למעשה, בבית המשפט יוחנן מזהה בסרטון מצלמות האבטחה שהנאשם נכנס לאולם התפילה בשעה **15:05:19** ובהמשך יוצא לסוכה (עמ' 13, ש' 31-30; עמ' 14, ש' 3, ש' 11, ש' 15, ש' 19-16), ואינו מזהה את הנאשם חוזר לאולם התפילה בין השעות 15:22-15:12 ואילך (עמ' 13, ש' 29-27), זמן בו עוכב הנאשם בידי המשטרה.

משנשאל יוחנן לגבי סתירה מהותית זו השיב כי הוא אינו מסתכל בשעון ויודע כי מגיע בשבת לבית הכנסת בערך משעה 14:30 ואילך (עמ' 13, ש' 6-4), ופעמים רבות הוא מגיע, שותה קפה ולא נכנס מיד לשיעור התורה (עמ' 13, ש' 12-8). יוחנן העיד שבסוכה ובכל הפאה המערבית של בית הכנסת אין מצלמות אבטחה (עמ' 15, ש' 2), ועל כן ציין אף הוא כי מאן דהוא הנכנס לצד המערבי של בית הכנסת, לשירותים או לסוכה, לא יקלט במצלמות האבטחה, ולא מן הנמנע שהנאשם היה במתחם בית הכנסת עוד קודם לשעה בה נראה בתוך אולם התפילה (עמ' 15, ש' 6-4, ש' 9-7).

עם זאת, יוחנן אינו יודע להסביר כיצד הנאשם נצפה על ידו בבית הכנסת בשעה 14:40, כשהנאשם מתועד במצלמות אבטחה ברחובות הסמוכים לבית הכנסת לאחר השעה **15:00** כשהוא בדרכו לבית הכנסת (עמ' 14, ש' 21, ש' 25).

18. מעדותו של דניאל איטקס, ממתפללי בית הכנסת המעביר את שיעורי התורה מדי שבת ומכיר את הנאשם כ-9 שנים, עולה כי מכיוון ששיעור התורה מתקיים עובר לתפילת המנחה שמועדה כחצי שעה טרם השקיעה, הרי שבתקופת החורף השיעור מתקיים בערך בשעה 14:15-14:00 (ת/9, ש' 13-10, ש' 15, ש' 20-19, ש' 22, ש' 37-35; עמ' 15, ש' 28, ש' 30; עמ' 16, ש' 3-2, ש' 7, ש' 11). דניאל העיד שהנאשם אף פעם לא מגיע לשיעור המתחיל בשעה **14:00** בשל השעה המוקדמת (ת/9, ש' 49-47; עמ' 16, ש' 16-15, ש' 20-18, ש' 25, ש' 33-32; עמ' 18, ש' 17).

גם ביום האירוע מסר דניאל במשטרה שהנאשם לא הגיע לשיעור שהתחיל בשעה 14:00, אלא הגיע חצי שעה מאוחר יותר ואפילו יותר, אולם הוא אינו מסתכל בשעון, כשלדבריו עדותו ניתנה על סמך סרטון מצלמת האבטחה מבית הכנסת מיום האירוע שהראה לו החוקר (ת/9, ש' 51; עמ' 16, ש' 27; עמ' 17, ש' 2-3, ש' 5-6).

דניאל מזהה עצמו בסרטון מצלמות האבטחה האמור, בו הוא נראה מעביר שיעור תורה בבית הכנסת, והנאשם לא נצפה שם, אך טען שיתכן ויצא להכין קפה מכיוון שאנשים מסתובבים בזמן זה טרם התפילה (עמ' 17, ש' 14-16, ש' 30).

במשטרה ובבית המשפט אישר דניאל, בדומה לאחרים, שהנאשם נצפה בסרטוני מצלמות האבטחה כשהוא נכנס לאולם בית הכנסת מיד אחרי יוחנן, בשעה 15:05:11 (דהיינו בשעה 15:12 בזמן אמת), ניגש לתא שלו ויוצא אל מחוץ לאולם (ת/9, ש' 63; עמ' 17, ש' 18, ש' 20, ש' 22, ש' 28), ובהמשך חוזר לאולם בשעה 15:07:55 (דהיינו בשעה 15:14 בזמן אמת), מסתובב, מתיישב ושוב קם ויוצא בשעה 15:09:46 (דהיינו בשעה 15:18 בזמן אמת) (ת/9, ש' 68-69; עמ' 17, ש' 32; עמ' 18, ש' 9-1).

גם דניאל העיד שלאולם התפילה שתי כניסות, ראשית ואחרית, והדלת בה נראה הנאשם נכנס ויוצא הינה הדלת האחורית המובילה לסוכה ולשירותים (ת/10; עמ' 18, ש' 25-28; עמ' 19, ש' 6, ש' 22), וכי מקובל בין המתפללים להגיע טרם התפילה, לשבת בסוכה, לדבר, לשתות קפה ותה ולאכול עוגות, במעין מפגש חברתי (עמ' 18, ש' 29-30; עמ' 19, ש' 7, ש' 13-9).

19. יעקב עזון, בנו של יוחנן, מתפלל נוסף בבית הכנסת המכיר את הנאשם מילדות (ת/20ב', ש' 7, ש' 9-11, ש' 12-15; עמ' 24, ש' 18-19, ש' 20-24; עמ' 27, ש' 25), העיד שהנאשם מכבד כל אדם ומעולם לא פגע באיש (ת/20א', ש' 10-11; ת/20ב', ש' 81-84). בדומה ליתר באי בית הכנסת העיד גם יעקב כי שעות התפילה משתנות, כשבחורף שעת התפילה היא בערך 15:30, וכי הוא נוהג להגיע בשבתות מעט לפני התפילה, מסתובב בחצר או בסוכה, ומדבר עם מתפללים אחרים (עמ' 24, ש' 25-27, ש' 29, ש' 32-33). ביום האירוע, העיד יעקב, כי יצא מביתו בסביבות 14:30, כשיכול להיות שמדובר ב-5-10 דקות לפני או אחרי, הגיע לבית הכנסת ועשה סיבוב קצר בסוכה במתחם בית הכנסת, ראה את הנאשם יושב בסוכה - לבוש מכנס שחור וחולצה מכופתרת בגוון כחלחל בהיר, ישב ודיבר עמו מעט ובהמשך נכנס לאולם התפילה והנאשם הלך לשירותים (ת/20ב', ש' 59, ש' 67-68, ש' 79; עמ' 24, ש' 31-32; עמ' 25, ש' 1-4; עמ' 26, ש' 10, ש' 14, ש' 21-27; עמ' 28, ש' 4-7).

בנסיבות אלה, מתאר יעקב אירוע תמוה בו לאחר שחיפש את נדב, אחיו של הנאשם, בבית הכנסת ולא מצא אותו, הלך לשירותים בעקבות הנאשם, שתי דקות לאחר מכן, ואז ראה אותו על הרצפה, שאל אותו אם קרה לו משהו, כי חשב שנפל, אך הנאשם השיב בשלילה (ת/20ב', ש' 27-28, ש' 67-68, ש' 71, ש' 73; עמ' 25, ש' 5-7; עמ' 28, ש' 9). וכך העיד יעקב לענין זה -

"... עשיתי סיבוב לראות אם נדב נמצא, ראיתי שהוא לא נמצא, חיפשתי את ש"ב, הוא הלך להתפנות. ראיתי אותו בדיוק ברצפה, שאלתי אותו אם קרה לו משהו, הוא אמר שלא, חשבתי שאולי הוא נפל בשירותים.
ש.ב. הוא ישב על הרצפה?

ת. מדגים. ראיתי אותו מתכופף לכיוון הרצפה, כורע ברכי, שאלתי אותו ש"ב הכל בסדר, קרה לך משהו, הוא אמר שלא קרה לו כלום, נראה החליק או משהו.

ש. איך בדיוק ראית את ש"ב?

ת. אם לא היה חוקר שהיה אומר לי תחזור על כל פרט ופרט מדובר בשבת רגילה. אמרו לי תנסה לחשוב על כל דבר. אני זוכר שש"ב הלך להתפנות וכשחיפשתי אותו כאשר ראיתי שנדב לא נמצא ראיתי אותו בכניסה לשירותים יושב על הרצפה. הוא ענה לי שהכל בסדר..." (עמ' 25, ש' 4-13).

בהמשך מתאר יעקב כי בערך בשעה 15:15 הלכו ביחד לביתו של נדב הגר בסמיכות לבית הכנסת, על מנת לקרוא לו לתפילה, ובדרכם חזרה לבית הכנסת - עצרה לידם נידת ברחוב והנאשם נעצר לחקירה (ת/20א', ש' 5-6; ת/20ב', ש' 19-20; עמ' 25, ש' 13-17; עמ' 26, ש' 16).

מהימנות עדי התביעה

20. יאמר כבר כעת כי אני נותן אמון מלא בגרסת המתלונן.

ראשית, המתלונן מסר גרסה סדורה, אחידה ועקבית, החל מדקות ספורות לאחר האירוע, בעודו פצוע מדמם והלום מהתקיפה, גרסה אותה סיפר גם לעדות שהגיעו ראשונות והגישו לו עזרה ראשונה, וגם לשוטרים הראשונים שהגיעו לזירה, חזר עליה בהודעותיו במשטרה ובעימות מול הנאשם, וחזר על הגירסה גם בעדותו בבית המשפט. לאורך כל הדרך עמד המתלונן על כך שזיהה את הנאשם זיהוי ודאי, מלא ומוחלט, תיאר באופן דומה את אופן אחיזתו את האבן באמצעות שרוול מעילו, את כל מהלך התקיפה, וכן תיאר באופן קוהרנטי וסדור את לבושו של הנאשם.

שנית, מתמונות החבלות בראשו ובפניו של המתלונן עולה בבירור שחלקן בוצעו מאחור (ת/2; ת/26; ת/3; עמ' 6, ש' 25-29) וחלקן מלפנים או מהצד (ת/3; עמ' 7, ש' 4-6), באופן שמתיישב לחלוטין עם גרסתו לפיה חש חבטה מאחור ואז הסתובב אל הנאשם אשר המשיך לחבוט בו בעודו מביט בו מלפנים. גם אופי ותצורת החבלות מתיישבים עם פגיעה באמצעות אבן (עמ' 6, ש' 29-31). כמות הדם שנראית על גופו של המתלונן מיד לאחר האירוע, כמו גם על השביל כפי שצולם בזירה (ת/1; ת/4; ת/23; עמ' 6, ש' 1-6; עמ' 8, ש' 7) מחזקת את טענת המתלונן לפיה הוכה מספר פעמים באמצעות האבן, ואין עסקינן בחבטה אחת ובריחה מהמקום. במצב דברים זה אני מקבל את טענתו של המתלונן כי עלה בידו להביט ישירות בפניו של התוקף ולזהותו זיהוי מוחלט וודאי לאור היכרות קודמת, איתנה ומבוססת בינו לבין הנאשם, בהיותו חתנו במשך כ-7 שנים (עמ' 8, ש' 23-26).

שלישית, העובדה שהאבן לא נמצאה בזירה מחזקת את המסקנה שמדובר בתקיפה מתוכננת היטב, ואף מתיישבת עם דברי המתלונן שחזר והעיד כי הנאשם הקפיד לתפוס את האבן באמצעות שרוולו על מנת שלא להותיר סימני טביעות אצבע או דנ"א על גביה (ת/23; עמ' 6, ש' 33; עמ' 7, ש' 1-2; עמ' 8, ש' 18-20).

רביעית, המתלונן ידע פרט מוכמן באשר לפרטי לבושו של הנאשם - קפוצ'ון שחור - באופן שיש בו כדי לסבך את הנאשם בתקיפה באופן מובהק. בעוד שהנאשם מסר בחקירתו כי ביום האירוע לבש חולצה מכופתרת עם שרוול ארוך בצבע תכלת פסים, מכנס שחור ארוך ומעיל שחור, נעל נעלי ספורט שחורות וכיפה שחורה (ת/31, ש' 112-114), המתלונן מסר מיידית, כבר בזירת האירוע, ולאורך כל עדותו במשטרה, כי בעת האירוע הנאשם לבש "קפוצ'ון שחור" ואף בבית המשפט העיד שמדובר ב"סווצ'ר שחור". יאמר כי צפיה בסרטוני האבטחה מבססים את גרסתו זו,

בהם נראה הנאשם לובש מעין מעיל שחור עם קפוצ'ון שחור (ת/26; עמ' 14, ש' 4, ש' 19-20), כשגם בעימות מודה הנאשם שלבש מעיל עם קפוצ'ון שחור, זאת לאחר שהמתלון התעקש על כך בשאלות שהטיח בו. וכך מובא בתמליל העימות -

"יהודה יש לך מה לשאול את ש"ב? ביום האירוע איזה בגדים לבשת?
ש"ב עונה: חולצה מכופתרת, מכנס שחור, נעלי ספורט שחורות, כיפה שחורה אני תמיד עם כיפה.
יהודה שואל: סווצ'ר לא לבשת?
ש"ב עונה: לא הייתה עם מעיל שחור
יהודה שואל: לא מעיל ניילון?
ש"ב עונה: לא. יהודה אומר שאני נאבקתי איתו, אם אני נאבקתי איתו לא היו לי כתמים על הבגדים עם דם.
יהודה שואל: איזה מעיל היה לך לא מעיל שחור?
ש"ב עונה: עם מעיל שחור
יהודה שואל: זה היה סווצ'ר שחור עם קפוצ'ון?
ת: לא זה היה מעיל שחור עם קפוצ'ון. כל הבית הכנסת יכולה להגיד שאני הייתי בשיעור" (ת/28, ש' 60-71).

זה המקום לציין שצפיה בעימות מעלה שהתמלול בכתב מכיל רק חלק קטן מהוויכוח האמור בין השניים לעניין זה, כשהנאשם עושה כל שלאל ידו על מנת להתחמק, דקות ארוכות, ממתן תשובה למתלון האם לבש קפוצ'ון אם לאו (ראה: מדקה 34:40 עד דקה 38:37), ורק העובדה שהמתלון לא הרפה וחזר על שאלתו - אילצה את הנאשם להודות לבסוף כי כך היה.

[אף בתו של המתלון, שרית, זיהתה את הנאשם בסרטוני מצלמות האבטחה כשהוא לובש, בין היתר, מעיל קפוצ'ון שחור (ת/5, ש' 7-8, ש' 14-16)].

כאמור, מדובר בפרט מוכמן מהמעלה הראשונה, הואיל ובנסיבות אלה אילו לא פגש המתלון בנאשם כלל ביום האירוע - כיצד זה ידע בדיוק מה לבש? ובנוסף - מדוע הנאשם השמיט את העובדה שלבש מעיל קפוצ'ון והתחמק מלהשיב על כך אף כנשאל במפורש מספר פעמים?

21. לא נעלמו מעיני מספר סתירות שהתגלעו בגרסת המתלון, אולם אלה אינן מהותיות, אינן יורדות לשורשו של ענין וניתן ליישבן באופן סביר. כך, למרות שבהודעתו במשטרה מסר המתלון בתחילה שיצא מהבית בשעה 15:30, הרי שבבית המשפט העיד שיצא ב-14:50. יחד עם זאת, אין מדובר בסתירה מהותית הואיל ואין מחלוקת כי הדיווח למשטרה אודות האירוע הועבר על ידי סוזי ועדי בשעה 15:02 באופן השומט ממילא את קרקע תחת הטענה שהמתלון יצא מביתו ב-15:30 (עמ' 10, ש' 25-27, ש' 29; עמ' 11, ש' 26-33; עמ' 12, ש' 1-4; עמ' 15, ש' 9-10). לא זו אף זו, מדובר בהודעה שנגבתה מהמתלון בעודו שוכב פצוע בבית החולים באופן שיש אף בו כדי להפחית ממשקל האמור (עמ' 15, ש' 1-6).

22. סתירה אחרת נוגעת לעדות המתלון על כי ביחד עם אחיו, ש"ר, התחקו אחר מסלול הנאשם ממקום התקיפה

ועד לבית הכנסת, על מנת לאתר בדחיפות מצלמות אבטחה במסלול בטרם יימחקו (עמ' 9, ש' 13-16; עמ' 11, ש' 3-1; עמ' 12, ש' 5-6; עמ' 14, ש' 12, ש' 22). בתחילה טען המתלונן שלא היה מעורב בכך וכי ש"ר טיפל בכך (עמ' 12, ש' 24-25, ש' 26-33), ובהמשך נזכר כי היה ביחד עם אחיו בעת שאיתרו את מצלמות האבטחה במסלול הנאשם מיום האירוע (עמ' 11, ש' 16, ש' 18, ש' 21). יצוין שגם ש"ר העיד שהאיץ במשטרה פעמים רבות למען יזדרזו לתפוס את סרטוני מצלמות האבטחה ואף צילם את הסרטונים במכשיר הטלפון שלו לבל יימחקו (עמ' 18, ש' 22-23; עמ' 19, ש' 4-9, ש' 11-13, ש' 28-30; עמ' 20, ש' 19-21; עמ' 22, ש' 18, ש' 20-21), ולאחר מכן אף הגיע איש מחשבים שהוריד עבורם את אחד הסרטונים. ש"ר העיד שהמתלונן הוא שהוריד או צילם את הסרטונים בשתי מצלמות האבטחה ברח' כנפי נשרים (עמ' 23, ש' 1-3; עמ' 25, ש' 23-26, ש' 28-29, ש' 30-33).

גם כאן, העובדה לפיה המתלונן לא זכר בתחילה שהגיע לקחת את הסרטונים ביחד עם ש"ר והודה בכך בהמשך עדותו (עמ' 11, ש' 4-9, ש' 11, ש' 13) וכן הסתירה בין עדותם של המתלונן וש"ר לענין זהות האדם שהוריד את הסרטונים, אינן מעלות ואינן מורידות לענין זה הואיל ומדובר בסרטונים המהווים ראיות **אובייקטיביות, כשהנאשם עצמו אינו חולק שהוא נצפה בהם** (הגם שחולק על השעות, ראה להלן), ועל כן זהות משיג הראיה הינה בעלת משקל **נמוך**. יצוין, שהתנהלותם של המתלונן וש"ר היתה מחויבת המציאות מקום בו המשטרה כלל לא טרחה לבדוק מצלמות אבטחה לאורך מסלול הנאשם ואף משהובאו לה אלה על מגש של כסף - "גררה רגליים" עד שפנתה להוריד את הסרטונים, ובכתובת אחת הסרטונים אכן נמחקו כבר (ראה להלן, מחדלי חקירה).

23. המתלונן ואחיו ש"ר הודו בבית המשפט כי שוחחו ביניהם אודות האירוע, כמו גם אודות דברים שמסרו במשטרה (עמ' 13, ש' 3; עמ' 23, ש' 20; עמ' 25, ש' 18-22), ובכלל זה דברים שהטיח המתלונן בנאשם במהלך העימות ביניהם (עמ' 13, ש' 9), אולם לא התרשמתי שהדבר נעשה בזדון על מנת לשבש את החקירה או לתאם גירסאות, או כי היה בכך כדי לגרוע ממהימנות ואמינות גרסתו המיידית של המתלונן אודות זהות הנאשם, כבר בזירה, בהמשך בהודעותיו במשטרה, בהטחת הדברים בפניו של הנאשם במהלך העימות ובעדותו בבית המשפט (ת/28, ש' 26-27, ש' 41-43).

בנוסף, לא התרשמתי כי בין הנאשם לאח ש"ר היה סכסוך קודם שיש בו כדי לשמש מניע להפללתו על ידו. אדרבא, ש"ר העיד כי היה מיוודד עמו בתקופה בה היה נשוי לאחייניתו, חיבב אותו ועזר לו במכירת אופניים בעסק שהיה לנאשם, וכי למעשה לא היה מעורב בסכסוך הגירושין בינו לבין בת זוגו (עמ' 20, ש' 23-32; עמ' 21, ש' 4-6).

ובאשר לטענה שעלתה בדבר היכרות מוקדמת בין משפחת מדמון, ממנה נלקחו חלק מסרטוני מצלמות האבטחה, לש"ר, שנשמע אומר בסרטון אמירה כי "היה לו רס"ר בצבא בשם מדמון", אין בה ולא כלום וטוב לה שלא היתה מועלית (עמ' 13, ש' 13, ש' 20, ש' 22).

24. גם עדותה של סוזי הותירה בי רושם אמין ומהימן ואני נותן לה משקל רב.

הגם שעדותה במשטרה נגבתה בשיהוי ניכר, כחודש וחצי לאחר האירוע, היא העידה בבית המשפט באופן קוהרנטי, ברור וסדור, ללא סתירות של ממש, ואף ציינה כי זוכרת את האירוע היטב, לפרטיו, כאילו התרחש ביום מתן העדות בבית המשפט (עמ' 9, ש' 2, ש' 4-5). בחינת עדותה מעלה שלא זו בלבד שתיאוריה את האירוע ואת הנאשם מתיישבים לחלוטין עם גרסת המתלונן, עם תמונות החבלות שנגרמו למתלונן, ועם לבוש הנאשם, כפי שזה עולה מהתמונות המתעדות אותו ביום האירוע ומעדויות לגבי פרטי לבושו - מעיל שחור, מכנס שחור ונעלי ספורט - אלא שהעובדה

שנפנתה לראות את האירוע **מיד עם הישמע זעקות המתלונן, בד בבד עם העובדה שעמדה קרוב לזירה ובגובה של שלוש קומות, נותנת לה יתרון עצום שבראיית התמונה הכוללת של המתלונן והנאשם כאחד.**

יש לציין כי שהעובדה שבבית המשפט נקבה בשם רח' "בן גוריון" כיעד אליו נמלט התוקף, באופן שאינו מתיישב עם מפת הרחובות, אינה סתירה של ממש הואיל ובבית המשפט התברר כי התבלבלה בשמו של הרחוב וכי מדובר ברח' "מנחם בגין", **כשאין חולק כי זהו הרחוב אליו מוביל רח' משה סנה בו היא מתגוררת**, כפי שאף סימנה במפה שהוגשה (ת/8; עמ' 11, ש' 12-13, ש' 15; עמ' 9 ש' 14-19).

25. גם העובדה שהעידה שהיא חושבת שהתוקף נעל **נעלי התעמלות**, מכיוון שראתה **סוליות נעליים לבנות** בעת הריצה (עמ' 9, ש' 30-31), בעוד שבמשטרה שללה שראתה את נעליו של התוקף הנמלט אינה גורעת ממשקל עדותה (נ/5, ש' 22; עמ' 9, ש' 32-33; עמ' 10, ש' 2, ש' 4). העדה הסבירה שלא ראתה את נעליו של התוקף הנמלט אלא את **צבע הסוליות בלבד**, מכיוון שרץ בכיוון הנגדי לה, וראתה אותו רק מאחור (עמ' 10, ש' 4, ש' 6-7). סוזי העידה שלאחר האירוע לא שוחחה עם איש אודות האירוע, למעט כשחזרה לביתה וסיפרה לבעלה, אין טענה שעדותה "זוהמה" על ידי מאן דהוא, ואין חולק שמדובר בעדה אובייקטיבית, שאינה מכירה את המתלונן או הנאשם, הנעדרת כל ענין בתיק (נ/5, ש' 16; עמ' 10, ש' 9-10, ש' 26-28). ויודגש, כי **הנאשם הודה שאכן נעל נעלי ספורט ביום האירוע**, ועל כן עדותה מתיישבת עם גרסתו שלו.

26. בכל הנוגע למהימנותם של מתפללי בית הכנסת, השתכנעתי כי אלה אכן היו בבית הכנסת ביום האירוע וכי ראו את הנאשם, כי שצינו בחקירתם במשטרה (ת/20ב', ש' 38; ת/30, ש' 15-16; ת/9, ש' 72-73). יחד עם זאת, מעדויותיהם עולה כי ביום האירוע **לא עלה בידם למסור שעה מדויקת בה הגיעו לבית הכנסת** הואיל ובשבת אינם מסתכלים בשעון, ותחושת הזמן גמישה יותר (ת/20ב', ש' 33-36, ש' 53-55), **ועל כן אין בגרסאותיהם כדי לבסס את טענת האליבי של הנאשם** שעושה כל שלאל ידו על מנת להציב את עצמו בבית הכנסת החל **משעה 14:45 בדיוק (!)**.

בנסיבות אלה, עדויותיהם אינן מבססות טענה זו, נוכח סתירות שעולות בין השעות אותן מסרו במשטרה לבין השעה בה נצפים בסרטוני מצלמות האבטחה בבית הכנסת, כאשר הנאשם נצפה לראשונה ובאופן ודאי בסרטוני האבטחה של בית הכנסת **רק החל משעה 15:12** ואילך.

יתרה מכך, התעקשותו של הנאשם לחזור ולהעיד כי נכנס לבית הכנסת **בשעה 14:45 בדיוק** מעוררת תמיהה דווקא נוכח עדויותיהם של יתר המתפללים, שאיש מהם לא ידע לנקוב בשעה הנכונה והמדויקת בה הגיע לבית הכנסת, בטענה כי בשבת אין מסתכלים בשעון ומדובר ביום בו הזמן "גמיש" יותר.

27. מתוך עדי התביעה מבאי בית הכנסת, העדות המרכזית הינה של יעב, בהיותו היחיד שליווה את הנאשם ביום האירוע **מרגע הגעתו לבית הכנסת ועד לעיכובו על ידי המשטרה**, למעט שלוש דקות בהן נצפה בסרטונים כשהוא דקה ללא יעקב (בשעה 15:12) ובהמשך שתי דקות נוספות בלעדיו (בשעה 15:14) (עמ' 44, ש' 23-25, ש' 27-29).

עם זאת, יש לומר כי אף בעדותו של יעקב אין כדי לסייע לנאשם בהוכחת טענת האליבי ברמה הנדרשת, מקום בו נפלו בגירסתו סתירות מהותיות היורדות לשורש הענין, ופעמים גירסתו עומדת אף בסתירה לגירסת הנאשם.

28. כך, בהודעתו הראשונה במשטרה, במוצאי שבת ביום האירוע, מסר יעקב שיצא מביתו **בשעה 14:00**, הגיע לבית הכנסת, פגש בנאשם, וביחד הלכו בשעה 15:15 לקרוא לנדב (**ת/א**, ש' 4-1; **ת/ב**, ש' 23-22), אולם בהודעתו השניה במשטרה, מיום 20.1.19, ובבית המשפט, מסר שיצא מביתו **בשעה 14:30**, הגיע לבית הכנסת **בשעה 14:45** לערך וראה את הנאשם (**ת/ב**, ש' 26-25; עמ' 25, ש' 22-18; עמ' 46, ש' 3).

בגרסאותיו המאוחרות יעקב **שולל במפורש שיצא מביתו בשעה 14:00**, טוען כי זה לא נכון ומסביר זאת בכך שכאמור ביום שבת הוא אינו מסתכל בשעון, וכדבריו "**בשבת אין לנו שעון ואין לנו טלפון. זמן שבת אצלנו אין לך זמן, אתה נהנה מכל רגע ורגע**", וכי "**השעות הן לא 'ברזל'**" (עמ' 25, ש' 31-28; **ת/ב**, ש' 51, ש' 53-55). על כן, בזמן שחלף עד למסירת הודעתו השניה, חישב את הזמנים בהתאם לשעה בה הלכו לקרוא לנדב, והבין שטעה.

למען הסר ספק, למרות שיעקב מעיד שנכנס דרך הכניסה הראשית, הוא לא מזהה עצמו בסרטונים כשהוא מגיע לבית הכנסת וטוען שלפעמים נכנס מסביב והולך לסוכה, אולם ביום האירוע הגיע **עד לשעה 15:00**, עם טווח טעות של "**רבע שעה לפה או לשם, אני לא זוכר במדויק**" (**ת/ב**, ש' 32, ש' 36-33, ש' 41-40, ש' 43, ש' 45, ש' 49-48, ש' 60-62).

עם זאת, משעומת יעקב עם העובדה לפיה הנאשם נראה במצלמות אבטחה **בדרכו לבית הכנסת**, בין היתר **בשעה 15:07**, ונכנס לאולם התפילה רק **בשעה 15:12**, מתעקש יעקב כי הוא עצמו הגיע לבית הכנסת בשעה 14:45 ושם ראה את הנאשם כבר יושב בסוכה, כשמאותו רגע ועד למעצרו היה איתו כל הזמן למעט הדקות בהן הלך לשירותים (עמ' 27, ש' 19-17; עמ' 28, ש' 3-1, ש' 14).

הנה כי כן, גרסאותיו הסותרות של יעקב, אינן מאפשרות לקבוע ברמה הנדרשת מהי השעה בה היה הנאשם בבית הכנסת, וסותרות ראיות מוצקות בדמות סרטוני מצלמות האבטחה הממקמות את הנאשם **בדרכו** לבית הכנסת בשעות הנטענות, **כשאף חישוב פערי הזמנים בהן אינו מתיישב עם גרסתו של יעקב או של הנאשם** (ראה להלן).

29. סתירה נוספת עולה בהשוואה בין גרסתו של יעקב לזו של הנאשם, נוכח העובדה שיעקב מתאר שהשוטר הודיע לנאשם בנוכחותו שהוא עצור בגין **תקיפה**, אך לא מעיד כי הנאשם אמר דבר מה בסיטואציה זו, ובכלל זה לא מעיד כי הנאשם שאל מה טיב החשד, לא בירר מיהו המותקף, לא שאל מתי אירעה התקיפה, לא הטיח בשוטר כי היה בבית הכנסת כל העת, ולמעשה לא הכחיש כלל את המיוחס לו.

יעקב אף לא מתאר התנהגות מופתעת או הלם מצד הנאשם, כמצופה מאדם שנעצר לפתע על לא עוול בכפו (**ת/ב**, ש' 22-19). למעשה הדבר היחיד שנאמר בסיטואציה זו, כך העיד יעקב, היא בקשתו שלו מהשוטר שיאפשר לנאשם להגיע ברגל לתחנה כדי שלא יחלל שבת (שם).

דברים אלה מתיישבים אף עם האמור בדו"ח העיכוב ממנו עולה כי במעמד זה **הנאשם לא אמר דבר (ת/ב 22)**.

בעדותו בבית המשפט עומת הנאשם עם תמיהה זו וטען כי היה בלחץ ובהלם, כשמחד גיסא טוען כי שאל את מי תקף, דבר שלא עולה מעדותם של יעקב או של השוטר חנא שנכחו במקום, ומאידך טוען כי המילים נעתקו מפיו ולא יכול היה לדבר (עמ' 45, ש' 23-21, ש' 25, ש' 28-27, ש' 32-31).

30. לסיכום טענת האליבי, גם בהנחה שאקבל את טענת עדי התביעה לפיה לא מן הנמנע כי הנאשם שהה במתחם בית הכנסת, בסוכה או בשירותים שאינם מכוסים על ידי מצלמות האבטחה, וצולם במצלמות הלכה למעשה רק בעת שנכנס לאולם התפילה עצמו, הרי שאין ב"העדר ראיה" כדי לבסס את טענת האליבי של הנאשם.

מצלמות האבטחה

31. אין חולק שהמרחק בין מקום התקיפה לבית הכנסת בו מתפלל הנאשם אינו רחוק. כך, על פי מפה המחשבת מרחק אווירי בין מקום התקיפה לבית הכנסת, מדובר במרחק של כ-800 מטרים (ת/19); המתלון אמד כי המרחק הוא מאות מטרים עד כקילומטר אחד (עמ' 12 ש' 13, ש' 15); ש"ר, אחיו של המתלון, מדד בהליכה כמה מסלולים אפשריים בין המקומות, ומצא שמדובר בכ-10-11 דקות הליכה במסלול הקצר ו-15-16 דקות הליכה במסלול הארוך (עמ' 21, ש' 17-15, ש' 22-20; עמ' 22, ש' 6); ואילו הנאשם העיד כי מדד את המרחק בדיעבד ומדובר ב-1.6 ק"מ, דהיינו מרחק הליכה של 10-15 דקות (עמ' 36, ש' 24).

32. ראיות מרכזיות בתיק בהקשר זה הם סרטוני מצלמות האבטחה שנאספו לאורך המסלול בו הלך הנאשם ביום האירוע, מבית אמו לבית הכנסת. מעדותם של המתלון וש"ר עולה כי עיקרה של מלאכת האיתור בוצעה על ידי ש"ר, סמוך לאחר האירוע, בעוד המתלון שוכב בבית חולים.

מעדותו של ש"ר עולה כי ביום האירוע, במוצאי שבת, נודע לו אודות תקיפת המתלון, אחיו, כשלבדבריו המתלון זיהה בפניו את הנאשם באופן חד משמעי (עמ' 16, ש' 20-15).

ש"ר העיד כי בהתאם לתיאורו של המתלון, הנאשם פנה שמאלה מסמטת אריק לביא לרחוב משה סנה (עמ' 8, ש' 5-4), ועל כן החל לסמן נתיב הליכה אפשרי של הנאשם עד לבית הכנסת, בשים לב למיקום בית אמו של הנאשם, אשר נמצא ברחוב של המתלון. ש"ר איתר את הנאשם בסרטונים של מצלמות אבטחה במספר מוקדים לאורך מסלול זה (ת/7; עמ' 20, ש' 11-1; עמ' 16, ש' 27-21; עמ' 17, ש' 1, ש' 7-5, ש' 13-9, ש' 21-13; עמ' 21, ש' 26-24; עמ' 22, ש' 4-1).

ש"ר העיד שלא פנה ישירות לבית הכנסת מכיוון שידע שהנאשם מוכר במקום וחשש שמא ישבשו את סרטוני מצלמות האבטחה במקום (עמ' 17, ש' 25-23, ש' 29-28).

ש"ר סיפר שהנאשם נוהג ללכת לבית הכנסת דרך רחוב סשה ארגוב, כפי שצפו הוא והמתלון במצלמות המצויות בבנין של המתלון, והעובדה לפיה בבדיקה שעשה לא נצפה הנאשם צועד ברחוב זה ביום האירוע מעידה, לדידו, שהוא ארב למתלון בסמטה, ליד הגינה הציבורית, על מנת לתקוף אותו (עמ' 24, ש' 31-27, ש' 33; עמ' 25, ש' 2, ש' 5-4). יחד עם זאת, ש"ר לא תפס תצלומים אלה משום שמברור עם המשטרה עלה כי עליו להראות ממצאים "פוזיטיביים" ולא "העדר ממצאים" (עמ' 25, ש' 8-7). בהיעדר ממצא, כאמור, טענה זו של ש"ר ושל המאשימה לא הוכחה, ועל כן איני

מייחס לה משקל.

33. המאשימה הגישה סרטוני מצלמות אבטחה משלוש נקודות לאורך המסלול אותו עבר הנאשם ביום האירוע, כאשר מהצלבה של הנצפה בסרטוני האבטחה אל מול המפה עולה שהנאשם הלך במסלול הבא - רח' משה סנה 31 (ביתה של עדת הראיה סוזי, מולו, בגינה הציבורית, אירעה התקיפה); רח' שדרות מנחם בגין; רח' טשרניחובסקי; רח' רמז דוד; רח' קפלנסקי; רח' בלבן; רח' כנפי נשרים (בית הכנסת במס' 7). כאמור, נתפסו סרטוני האבטחה מהכתובות הבאות -

האחד מרח' **בלבן 5**; השני מרח' **כנפי נשרים 2**; השלישי מרח' **כנפי נשרים 7**, הכניסה לבית הכנסת.

אין חולק שהנאשם נצפה בשלושת הסרטונים. הנאשם זיהה את עצמו בכל הסרטונים (**ת/31**, ש' 123, ש' 129, ש' 133-134, ש' 136, ש' 138, ש' 146); המתלונן זיהה אותו, וכן זיהו אותו ש"ר ושרית, בתו של המתלונן (**ת/5**, ש' 7-8, ש' 10, ש' 19, ש' 22; עמ' 14, ש' 7, ש' 17; עמ' 18, ש' 25-26).

למעשה, הנאשם מעלה טענות רק בנוגע **לזמן** בו נצפה ברחובות הסמוכים לבית הכנסת בסרטוני האבטחה.

[יצוין שנטען שהנאשם נצפה בסרטון נוסף מרח' משה סנה 35, אך סרטון זה לא צולם על ידי ש"ר בטלפון הנייד בשל איכות ירודה (**ת/11א'**; **ת/14**; עמ' 18, ש' 29-27, ש' 31; עמ' 19, ש' 2-1; עמ' 24, ש' 3-5, ש' 12-13, ש' 18-21).

34. רס"ר אודי נאור, המשרת בזירה הטכנולוגית (זי"ט) של תחנת כפר-סבא, ערך את דו"חות הביקור בזירות בהן נתפסו סרטוני מצלמות האבטחה לאורך מסלול ההליכה של הנאשם (עמ' 20, ש' 9-10; **ת/11א'**; **ת/11ו'**). במסגרת זו, הוריד נאור את שלושת סרטוני מצלמות האבטחה: **ברח' בלבן 5**, **ברח' משה סנה 35** ו**ברח' כנפי נשרים 7**, כשלסרטון **ברח' כנפי נשרים 2** לא הספיק להגיע בטרם נמחק, כל זאת ללא הסבר סביר לשיהוי (**ת/11ה'**; עמ' 21, ש' 14-15, ש' 15-16, ש' 19-20; עמ' 24, ש' 2-4). לגבי סרטון זה נותר רק צילום מסך של הסרטון שצילם המתלונן באמצעות מכשיר הנייד שברשותו, אולם נאור הגיע למקום על מנת לסנכרן את זמן האמת עם הזמן המופיע במצלמה (עמ' 21, ש' 16-17, ש' 23-25, ש' 27-28).

35. מבדיקה שערך נאור עולה שקיימים פערי זמן במצלמות בהשוואה לזמן אמת (עמ' 23, ש' 6-8), ועל מנת להתחקות אחר זמן האמת של הסרטונים סנכרן את הזמנים ותעד זאת בדו"חות זי"ט (**ת/11א'-ו'**; **ת/15**; **ת/16**; **ת/16א'**), ללא שינוי (עמ' 23, ש' 16-17, ש' 19-21, ש' 22-24, עמ' 24, ש' 1).

מצלמות בית משפחת עתליה - רח' בלבן 5 (ת/12; ת/29)

36. על פי דו"חות הצפיה והתובנות של רנ"ג טוביה פלר **הזמן הנקוב במצלמה ממחר ב-8 דקות מזמן האמת, דהיינו יש להוריד 8 דקות מזמן המצלמה על מנת להגיע לזמן אמת (ת/15; ת/17).**

יש לציין שקיים מזכר צפיה נוסף שערך נאור לענין פערי הזמנים במצלמה זו, אולם מדובר במזכר רצוף תיקונים על גבי תיקונים באמצעות עטים שונים, בצבעי כחול ושחור, עד כי קשה להבין את האמור בהם, כשנאור מודה שמדובר בטעויות שלו שנבעו מכך שרשם זמני DVR שגויים (עמ' 22, ש' 27, ש' 29; עמ' 23, ש' 1, ש' 10; עמ' 24, ש' 7-10).

מעדותו של נאור עולה כי בהגיעו למקום ביום 4.12.18 נפגש עם מיכאל דוד וביצע סנכרון בין זמן המצלמה ב-DVR לבין זמן אמת ומצא שמדובר **בפער של 6 דקות אחורה**, כשבהמשך עדותו התברר שמדובר **בפער של 8 דקות אחורה**, ולא כפי שטען בתחילה **(ת11ד'; עמ' 22, ש' 23-25, ש' 30-32; עמ' 23, ש' 3-4)**, בהתאם לדו"ח של פלר, כאמור.

לאור האמור, אין בידי לייחס כל משקל למזכר של נאור לעניין זה **(ת11ד')**.

37. מדו"ח הצפיה של פלר עולה כי **בשעה 15:15 (זמן אמת-15:07) נצפה הנאשם הולך הליכה מהירה על גבי המדרכה**, לבוש מעיל שחור פתוח מקדימה, חולצה בהירה ומכנס שחור, כיפה שחורה ונעליים שחורות.

מדובר בסרטון שנתפס על ידי ש"ר, ממצלמה המותקנת ברחוב המתחבר לרח' כנפי נשרים בו מצוי בית הכנסת, במרחק של כ-60 מטרים ממנו (עמ' 17, ש' 31-33; עמ' 18, ש' 1-2), סרטון בו **הנאשם מזהה את עצמו הולך על המדרכה (ת31, ש' 116-119)**.

ש"ר העיד שמכיוון שלא ידע כיצד להוריד את הסרטון ולשמור אותו, הוא צילם אותו תחילה בעודו מוקרן על מסך באמצעות הטלפון הנייד שלו (עמ' 18, ש' 4-5, ש' 20) ובהמשך הורד על ידי המשטרה **(ת12)**. לענין הזמנים המופיעים במצלמות בכתובת זו וברח' כנפי נשרים 2 העיד ש"ר כי הגם שהזמן במצלמה זו אינו נכון, הרי שמכיוון שהמרחק בין שתי הכתובות הוא כ-10-15 מטרים, בכל מקרה מדובר בשתי מצלמות סמוכות ועוקבות (עמ' 23, ש' 6-8, ש' 10-14, ש' 24-26, ש' 28; עמ' 24, ש' 1-3), באופן המלמד על טווח הזמן, שאף מתיישב עם תקיפה שאירעה לפני השעה 15:00 בהתאם לעדותה של עדי ולשעת הקריאה למשטרה **(15:02)** (עמ' 23, ש' 15-18, ש' 22-23, ש' 30-31).

מצלמות בית משפחת מדמון - רח' כנפי נשרים 2 (ת6א'-ב')

38. ייאמר מיד, כי באשר למצלמות האבטחה בכתובת זו, קיים **פער בזמנים** בין זמן המצלמה לזמן האמת, **אולם פער זה אינו מתיישב עם ההיגיון גם לאחר סנכרון הזמנים (ת36)**.

39. מדו"ח הצפיה של פלר ודו"ח ביקור בזירה מאת נאור עולה שיש להפחית 11 דקות מהזמן הנקוב במצלמה **(ת15; ת11ו')**.

על פי דו"ח הצפיה נצפה הנאשם **בשעה 15:06 (זמן אמת-14:55)**, גם כאן כשהוא לובש מעיל שחור, מכנס שחור ונעליים וכיפה שחורים, הולך במרכז הכביש ולפתע **מתחיל לרוץ על המדרכה (ת16; ת16א')**. גם המתלונן וש"ר העידו על כך בבית המשפט (עמ' 11, ש' 22-25; עמ' 18, ש' 6-8; עמ' 14, ש' 14-15).

יחד עם זאת, הגם שהנאשם נראה הולך בלבוש זה לזה בו נצפה במצלמה ברחוב בלבן 5, מטרים ספורים קודם לכן, הרי שלפי זמן האמת, לכאורה, **מדובר בזמן מוקדם ב-12 דקות מהמועד בו נצפה הנאשם במצלמה כ-100**

מטרים קודם לכן.

לעניין זה בצדק העיד הנאשם, שמאשר כאמור כי נצפה בשעה **15:07** צועד ברח' בלבן 5, שלא יתכן שייראה במצלמה זו, בכנפי נשרים 2, **שתי דקות אחרי** מצלמה הממוקמת כ-50-100 מטרים **בהמשך** (עמ' 46, ש' 11-10, ש' 16-15, ש' 18, ש' 21; **ת/31**, ש' 147, ש' 120-119, ש' 159-158).

למען הסר ספק יובהר כי אין חולק שהמסלול בו צעד הנאשם לבית הכנסת הוא **דרך רח' בלבן, ומשם פנה ימינה לרח' כנפי נשרים בו מצוי בית הכנסת (ת/28, ש' 85-84; עמ' 36, ש' 22-18)**, ואין כל טענה שהלך לאחור, התמהמה בדרך, או שינה ממסלול זה.

40. הגם שסוגיה זו נותרה ללא פתרון או מענה במהלך שמיעת הראיות (וראה דברי נאור בעמ' 21, ש' 31), אני קובע כי **יש לתת משקל** לסרטון זה בכל הנוגע לעצם העובדה כי זה המסלול בו הלך הנאשם ביום האירוע, אך **לא** לענין הזמן הנקוב בסרטון, זאת משלושה טעמים -

ראשית, הנאשם עצמו אינו חולק כי בכל הסרטונים הוא נצפה צועד במסלול אותו עשה מבית אמו לבית הכנסת ביום האירוע. הוא מזהה את עצמו, מודה כי הלך ברחובות אלה ומודה כי זה היה לבשו. למעשה, טענתו היחידה היא לענין **הזמן** בו נצפה במצלמה **זו** בלבד. על כן, **על ספק זה לפעול לטובתו ואני קובע שלא ניתן לומר שהזמן בו שהה מול מצלמה זו הוא זמן "האמת" עליו מורה המצלמה**. לכך יש להוסיף את מחדלה של המשטרה לתפוס את סרטוני מצלמת האבטחה בכתובת זו בטרם נמחקו, ללא הסבר סביר לשיהוי האמור (עמ' 21, ש' 15-14, ש' 16-15, ש' 20-19), מחדל שיש לזקפו לחובת המאשימה.

שנית, לצד סרטון אבטחה זה הונח לפניי מארג ראיות נוסף, הכולל קיומן של **שתי** מצלמות נוספות, הממוקמות **לאורך** מסלול הליכת הנאשם (מסלול עליו העיד **בעצמו**), **בסמוך** למצלמה זו, והעובדה שהזמנים בשתי המצלמות האחרות - לפני מצלמה זו ואחריה - **מתיישרים** אלה עם אלה, עולה בקנה אחד עם ההיגיון והסבירות בחישוב המרחקים ביניהם ומחזקות את ראיות המאשימה.

מהמכלול עולה שהנאשם נצפה ביום האירוע ברח' בלבן 5, בשעה 15:07, ובאולם התפילה של בית הכנסת בשעה 15:12 - מרחק של כ-100 מטרים, בפער של חמש דקות. לא זו אף זו, מקום בו דווח למשטרה על התקיפה בשעה 15:02, והמתלונן יצא מביתו בשעה 14:50, הרי שעסקינן בתקיפה שארכה שניות או דקות ספורות ועל כן אירעה בין השעות 14:50 לערך והסתיימה עוד טרם השעה 15:00 או בסמוך לה. **עובדה זו מותירה בידי הנאשם שהות של לפחות כ-10 דקות להגיע לרח' בלבן 5, ושהות של לפחות כ-12 דקות להגיע לבית הכנסת, טווח זמנים שמתיישב עם גרסתו שלו לפיה המרחק מביתו לבית הכנסת הינו 10-15 דקות הליכה** (עמ' 36, ש' 24), לא כל שכן כשהסרטונים מוכיחים שלמצער את חלקה של הדרך עבר **בהליכה מהירה ואף ריצה**.

שלישית, אף ללא סרטון אבטחה זה כראיה, אין ביתר הראיות, כאמור, כדי להתיישב עם גרסת הנאשם. גם בהנחה שהזמן במצלמת אבטחה זו היה נכון, דהיינו שלכאורה הנאשם עבר ברח' כנפי נשרים 2 בשעה **14:55**, עדיין אין זה

מתיישב עם גרסת הנאשם עצמו, שהעיד חזור והעד כי הגיע לבית הכנסת בשעה **14:45 (ת/28, ש' 81; עמ' 13, ש' 23)**.

לאור האמור לעיל, אין להעניק כל משקל לזמן המופיע בסרטון האבטחה הנוגע לרח' כנפי נשרים 2.

מצלמות בית כנסת "עץ חיים" - רח' כנפי נשרים 7 (ת/13; ת/32)

41. ממזכרי הצפיה של פלר ונאור עולה כי הזמן המופיע במצלמה מפגר ב-7 דקות מזמן האמת, דהיינו על מנת להגיע לזמן האמת יש להוסיף 7 דקות לזמן הנקוב **(ת/11ב'; ת/11ג'; ת/15; ת/18)**.

מדו"ח הצפיה עולה שדניאל אטקינס נראה נכנס לבית הכנסת בשעה **14:00 (זמן אמת-14:07)** ואילו הנאשם נכנס לאולם התפילה רק בשעה **15:05 (זמן אמת-15:12)** מהדלת הקדמית, לבוש חולצה תכלת בהירה וכיפה שחורה, בהמשך לוחץ יד ומחבק את בן דודו בשעה **15:08 (זמן אמת-15:15)** ויוצא מהאולם בשעה **15:09 (זמן אמת-15:16)** ולא שב עוד עד לעיכובו **(ת/18)**.

יש לומר שכל עדי התביעה, באי בית הכנסת, כולל הנאשם, העידו שאזור הסוכה והשירותים, כמו גם אולם האירועים, אינם מכוסים במצלמות אבטחה. יחד עם זאת, טענת אליבי אינה יכולה להיות מוכחת באמצעות ההנחה שהנאשם הגיע כבר בשעה **14:45** לבית הכנסת, אך ישב בסוכה עד שעה **15:12** ועל כן אינו נקלט במצלמות, בעיקר נוכח העובדה שבשעה **15:07 הוא נצפה עדיין ברחוב בלבן וטרם הגיע לבית הכנסת**. לכך יש להוסיף כי אין בידי לסמוך על הזמנים אותם מוסר יעקב עזרן באשר לשעת הפגישה עם הנאשם בבית הכנסת, כשבענין זה מסר לא פחות משלוש (!) גרסאות שונות - האחת, שיצא מביתו בשעה **14:00**, הגיע לבית הכנסת בשעה **14:15** ופגש בנאשם **(ת/20א', ש' 4-1; ת/20ב', ש' 22-23)**; השניה, שיצא מביתו בשעה **14:30**, הגיע לבית הכנסת בשעה **14:45** ופגש בנאשם **(ת/20ב', ש' 25-26; עמ' 25, ש' 18-22; עמ' 46, ש' 3; עמ' 27, ש' 17-19; עמ' 28, ש' 1-3, ש' 14)**; והשלישית, שהגיע לבית כנסת עד לשעה **15:00** עם טווח טעות של רבע שעה "לפה או לשם" **(ת/20ב', ש' 32, ש' 33-36, ש' 40-41, ש' 43, ש' 45, ש' 48-49, ש' 60-62)**.

הווה אומר, על פי יעקב עצמו, טווח השעות בהן יתכן שפגש בנאשם בבית הכנסת **נע בין 14:15-15:15**, טווח זמנים שבדאי אינו מסייע לטענת האליבי של הנאשם.

[במאמר מוסגר אציין, שעל מנת לבחון האם אכן ניתן להגיע ממקום התקיפה לבית הכנסת, בהתאם למסלול המצוין במפה כמפורט בפיסקה 33 לעיל, בפרק זמן של **10-15 דקות**, צעדתי בעצמי את המסלול המתואר, בהליכה מהירה ובריצה קלה, לפרקים, וחרף העובדה שעמדתי ברמזור אדום להולכי רגל בצומת הרחובות טשרניחובסקי-רמז למשך כ-45 שניות, השלמתי את המסלול ב-**11:01 דקות**. דהיינו, אם התקיפה בוצעה בשעה **15:00** (הדיווח למוקד 100 הועבר בשעה **15:02**) והנאשם נצפה במצלמת האבטחה של בית הכנסת בשעה **15:12** - הדבר בהחלט אפשרי].

גרסת הנאשם

42. מעדותו של הנאשם עולה כי הסכסוך בינו לבין המתלונן ובתו החל לאחר שחשף כי האחרונה בוגדת בו, ובמסגרת הליך הגירושין ביניהם ניסה המתלונן, המצוי בחובות, בקשיים כלכליים ובהליך של פשיטת רגל, לסחוט ממנו כספים, מכיוון שבבעלות הנאשם בית במושב נווה ימין בשווי מיליוני שקלים (**ת/31**, ש' 53-54; עמ' 35, ש' 8-16, ש' 25-22, ש' 27-29; עמ' 40, ש' 25-27; עמ' 43, ש' 3-4, ש' 23-24). אין חולק שכיום התגרשו הנאשם ובתו של המתלונן לאחר שהגיעו להסכם כספי (עמ' 38, ש' 6, ש' 8-12, ש' 14-15).

יש לציין כי הגם שהמתלונן מודה שהוא מצוי בהליך של פשיטת רגל ושניתן צו כינוס נכסים בעניינו, הרי הוא מכחיש מכל וכל קיומם של חובות בשוק האפור או כי מבקש לעצמו כספים השייכים לנאשם (**נ/4**; עמ' 10, ש' 6-13, ש' 21-23; עמ' 14, ש' 26-32).

43. הנאשם מכחיש מכל וכל כי תקף את המתלונן באירוע, ולטענתו היה בעת התקיפה בבית הכנסת. לטענתו, הפעם האחרונה שראה את המתלונן היתה כשלוש שנים עובר לאירוע, בדיון בבית הדין הרבני. יתרה מכך, הנאשם העיד על עצמו שהוא לא אדם אלים ועל כן לא היה מעלה בדעתו לתקוף את הנאשם בטבורה של עיר, באור יום, לעיני כל (**ת/28**, ש' 2-3, ש' 14-15, ש' 23-24, ש' 78-79; עמ' 37, ש' 13-18; **ת/30**, ש' 5, ש' 20-21; **ת/31**, ש' 33, ש' 44, ש' 160, ש' 180).

44. ביום האירוע יצא הנאשם מבית אמו ברח' מאיר רוזנבלום 22 בכפר סבא בשעה **14:30** והלך מרחק של **כ-10-15 דקות** לבית הכנסת בו נוהג להתפלל ומשמש כאחד מארבעה גבאים (**ת/30**, ש' 7-8; **ת/31**, ש' 10-12, ש' 67-68; עמ' 35, ש' 33-34; עמ' 36, ש' 2-3).

הנאשם תיאר את המסלול בו הלך מבית אמו לבית הכנסת - החל ברח' יאיר רוזנבלום, פנה שמאלה והלך 100-200 מטרים עד לרח' בן יהודה, ברח' בן יהודה פנה ימינה, והמשיך ללכת ישר עד הצומת עם רח' **טשרניחובסקי**, בנקודה זו פנה שמאלה ואחרי 100 מ' בערך פנה שמאלה לרח' **רמז דוד**, משם ברח' **קפלנסקי** פנה ימינה לרח' **בלבן** ומשם ימינה לרח' **כנפי נשרים** עד **בית הכנסת** (**ת/28**, ש' 84-85; עמ' 36, ש' 18-22).

לטענת הנאשם, הוא הגיע לבית הכנסת בשעה **14:45**, נכנס למתחם, הכין קפה, הלך לשירותים וישב בסוכה שבחצר. כעבור מספר דקות הגיע יעקב עזרן, הם ישבו ודיברו בסוכה כ-20-30 דקות, ולקראת השעה 15:30 יצאו לקרוא לאחיו נדב שגר בסמוך לבית הכנסת, כשבדרך חזרה לבית הכנסת עוכב על ידי המשטרה (עמ' 36, ש' 4-8; **ת/30**, ש' 9-12; **ת/31**, ש' 12-16, ש' 22-28, ש' 71-74, ש' 151-152, ש' 155; **ת/28**, ש' 5-7, ש' 11; עמ' 37, ש' 8-10; עמ' 43, ש' 29-31, ש' 32-33; עמ' 44, ש' 1-3).

הנאשם העיד כי בעת שהלך לשירותים בבית הכנסת, החליק ביציאה ומכיוון שהרצפה היתה רטובה ומלוכלכת, הוא שטף את הידיים וכתוצאה מכך גם השרוולים נרטבו קצת (עמ' 37, ש' 11-13).

לטענה לפיה הוא לא נצפה נכנס בשער הראשי של בית הכנסת בשעה 14:45, כטענתו, השיב הנאשם שמצלמת האבטחה מצלמת רק את הכנף השמאלית של שער הכניסה, כך שמי שמגיע מצד ימין ונכנס מהדלת השמאלית לא נקלט במצלמה (עמ' 36, ש' 11-14; **ת/31**, ש' 104-109).

45. במשטרה זיהה הנאשם את עצמו בסרטוני בית הכנסת, לבוש חולצה מכופרת בצבע תכלת עם כיפה שחורה, נכנס לאולם בית הכנסת בשעה 15:05 (**זמן אמת-15:12**), לוקח בשעה 15:07 (**זמן אמת-15:14**) מפתח של עזרת נשים ממיכאל ומוסר לאחת הנשים בבית הכנסת (**ת/31**, ש' 17-20), יוצא החוצה ובהמשך נכנס חזרה לאולם התפילה, מחבק את בן דודו ומתיישב בשעה 15:09 (**זמן אמת-15:16**), ושוב קם ויוצא החוצה, לטענתו לסוכה, ולא נראה עוד עד סוף הסרטון (**ת/31**, ש' 79-81, ש' 82-89, ש' 92-93, ש' 95-98).

גם בבית המשפט זיהה הנאשם את עצמו נכנס לאולם התפילה בשעה **15:14:54**, כשלטענתו הוא נראה בבגדים נקיים של שבת, מחבק את בן דודו ומתיישב בניחותא באופן שלא מתיישב עם מי שביצע תקיפה זמן קצר קודם לכן (עמ' 44, ש' 31-33; עמ' 45, ש' 1-4). עוד העיד שהוא נצפה בסרטון בשעה **15:16:45** קם ויוצא, מכיוון שהלך לשירותים לאחר ששתה קפה, ושם החליק (עמ' 45, ש' 19-20).

46. ייאמר כבר כעת שגרסת הנאשם לפיה במקום אחר היה בעת התקיפה, לא רק שלא הוכחה ברמה הנדרשת, אלא אף נסתרת מניה וביה בראיות חיצוניות.

ראשית, גרסתו לפיה נכנס בשערי בית הכנסת בשעה 14:45 אינה מתיישבת עם מצלמות סרטוני האבטחה במסלול הליכתו, שכאמור מציבים אותו ברח' בלבן, **כ-100 מטרים לפני בית הכנסת, בשעה 15:07**. בנוסף, הוא אינו מתועד נכנס מהכניסה הראשית של בית הכנסת.

שנית, הנאשם נצפה במתחם בית הכנסת, הלכה למעשה, **לראשונה, רק בשעה 15:12**, כשהטענה לפיה שהה כל העת בסוכה או בשירותים, אשר אינם מתועדים במצלמות האבטחה, אינה בבחינת הוכחה **פוזיטיבית** ש"במקום אחר היה". במצב דברים זה, אין בידי הנאשם כל ראיה פוזיטיבית-אובייקטיבית לפיה בזמן שבין 15:02-14:50 שהה בבית הכנסת.

שלישית, אף עדויות עדי התביעה שראו אותו בבית הכנסת אינן מציבות אותו בשעות אלה בבית הכנסת באופן מהימן ואמין. אדרבא, עדי התביעה טוענים שתחושת הזמן בשבת היא "גמישה", הם אינם מסתכלים בשעון, ועל כן אין תימה שהשעה בה הם ממקמים את הנאשם בבית הכנסת נסתרת בין גרסאותיהם, ועדותם בנקודה זו היא לכל היותר בבחינת **הערכה גסה ותו לא**. כך, דניאל מוסר שראה את הנאשם בבית הכנסת **בשעה 14:30 ואפילו יותר (ת/9, ש' 51; עמ' 16, ש' 27; עמ' 17, ש' 2-3, ש' 5-6)**; יוחנן ראה את הנאשם בבית הכנסת **בשעה 14:40** (בסתירה מוחלטת לעובדה שיוחנן נכנס לבית הכנסת על פי הסרטון **רק בשעה 15:12**) (עמ' 12, ש' 25-28); מיכאל נצפה בסרטון מגיע לבית הכנסת **בשעה 15:12** כשהוא מעיד שכשהגיע למקום **כבר ראה את הנאשם** (עמ' 26, ש' 26-29; עמ' 27, ש' 1, ש' 11-14, ש' 18-20, ש' 22); יעקב, כאמור, מסר 3 גרסאות שונות הממקמות את הנאשם בבית הכנסת **בין השעות 15:15-14:15**.

יובהר שכל העדים הללו, כולל הנאשם עצמו, **זיהו את הנאשם נכנס לאולם התפילה בשעה 15:12**, ללא קשר לגרסתם.

47. לצד האמור, גרסת הנאשם מעלה תמיהות רבות, רצופת סתירות ופעמים רבות אינה מתיישבת עם ההיגיון והשכל הישר.

כך, תמוה כיצד זה הנאשם אינו מתועד נכנס בכניסה הראשית לבית הכנסת, למרות שחוזר ונוקב בשעה 14:45 כשעת הגעתו לשער. לענין זה יוער שהנאשם, אחד מהגבאים האחראיים בבית הכנסת (עמ' 16, ש' 13), מכיר היטב את אופן רישות מצלמות האבטחה במקום. ולראיה, הנאשם מעיד כי הכניסה הראשית מצולמת בחלקה, אולם שביל הגישה לסוכה ולשירותים, ובכלל זה מקומות אלה, אינם מצולמים כלל (עמ' 36, ש' 15-17; **ת/30**, ש' 35; **ת/31**, ש' 70, ש' 161-163).

הנאשם מנצל חולשות אלה בבואו להסביר כיצד אינו מתועד כשהוא נכנס לבית הכנסת בשעה הלכאורית בה נוקב, **וכיצד למעשה לא מתועד בבית הכנסת כלל עובר לשעה 15:12**. למותר לציין כי גם התנהלותו לפיה נצפה מגיח **לדקה או שתיים בלבד** לתוך אולם התפילה, יוצא וחוזר חלילה, מספר פעמים, מעלה חשד מסוים בדבר כוונה לוודא שיהיה בידו תיעוד שהיה במקום (עמ' 45, ש' 10-15).

48. בנוסף, חשד עולה נוכח העובדה שהנאשם נצפה הולך הליכה מהירה ברח' כנפי נשרים ולפתע פותח בריצה לעבר בית הכנסת. לענין זה טען הנאשם שמדובר בהליכה גסה, ולא בריצה, ולו היה מבקש לרוץ - היה רץ מתחילת הרחוב ולא רק בכניסה לבית הכנסת (עמ' 46, ש' 5, ש' 7-8).

ייתכן כי את הסברו של הנאשם לפיו הוא סובל ממחלה כרונית של "**שלפוחית שתן רגיזה**" המאלצת אותו להתפנות בשירותים לעיתים תכופות ועל כן החל לרוץ (**ת/31**, ש' 140-143; עמ' 36, ש' 29-31; עמ' 37, ש' 20-21), **אין בידי לקבל** - הנאשם אמנם הגיש קובץ עב כרס של אישורים רפואיים אודות בעיות בעמוד השדרה ובעיות גסטרו בקיבה (**נ/7**; עמ' 41, ש' 30-33; עמ' 42, ש' 1-2), אולם **אין** בהם כל תיעוד רפואי לבעיה ספציפית זו של "שלפוחית רגיזה", **למעט מסמך רפואי אחד, מיום 29.8.19**, מאת ד"ר ניקי ליברמן, מומחה לרפואה פנימית, שאף בו הדברים נכתבים **מפיו** של הנאשם ולא כאבחנה רפואית (עמ' 42, ש' 4, ש' 17-18). וכך מובא שם (**נ/7**) -

"בשנים האחרונות נמצא במתח נפשי רב המשפיע וגורם לו לערכי ל"ד גבוהים, מעי רגיז עם ירידה במשקל וגסטריטיס ובנוסף שלפוחית רגיזה. התופעות גורמות לו לריבוי פעמים בצורך להתפנות בשירותים למתן שתן או יציאות".

יש לציין כי מדובר באזכור יחיד, מבין עשרות רבות של אישורים רפואיים לאורך השנים, שהוצא **כשבועיים לאחר הגשת כתב האישום** נגד הנאשם בתיק דנן. העובדה לפיה בעיה זו בא זכרה לראשונה כתשעה חודשים לאחר האירוע, חצי שנה לאחר תום חקירותיו במשטרה, אף זאת מפיו, כאמור, מפחיתה במידה ניכרת מהמשקל אותו יש לייחס למסמך זה ולטענה בכלל.

התרשמתי כי תיאור מצבו הבריאותי של הנאשם אינו עולה בקנה אחד עם המציאות, וניכר כי הוא עושה כל שלא ידו על מנת להקצין מצבו. גם במהלך עדותו בבית המשפט עמד הנאשם והעיד ללא כל קושי, במהלך למעלה מ-40 דקות, חרף העובדה שבעדותו טען כי מרבה ללכת לשירותים בעטייה של אותה "שלפוחית רגיזה" (עמ' 42, ש' 19-21, ש' 26).

בנסיבות אלה, התנהלותו זו של הנאשם, סמוך מאוד לאחר מועד התקיפה, היא **חשודה ומפלילה**, ויש בה כדי לשמש חיזוק של ממש לגרסת המתלונן.

49. גם את טענתו של הנאשם לפיה לא יכול היה לתקוף ולהיאבק עם המתלונן לאור מצבו הבריאותי, אני דוחה מכל וכל. הגם שהאישורים הרפואיים מצביעים על בעיות בגבו ובצווארו של הנאשם לאחר אירוע נפילה שעבר, כמו גם על בעיות בקיבה כתוצאה מנטילת תרופות חזקות במשך תקופה ארוכה, הרי שמעדותו שלו עולה כי הוא מצוי כיום בכומר גופני טוב, מתאמן, וכמו שעבד במכון כומר "הולמס פלייס" ברעננה טרם התאונה, ממשיך גם היום לעבוד **כמאמן כומר** במכון כומר בביתו (ת/28, ש' 46-44; עמ' 36, ש' 33-32; עמ' 37, ש' 1, ש' 4-3; עמ' 40, ש' 32-30; עמ' 41, ש' 4-3, ש' 9-6, ש' 11, ש' 17, ש' 19, ש' 22-21).

בנקודה זו יוער כי ניסיונותיו של הנאשם למזער מיכולותיו הגופניות בטענה שהוא לא מדגים פיזית תרגילי ספורט ללקוחותיו במכון כומר אלא רק מדריך אותם **בעל פה**, אינם הגיוניים ואינם מתיישבים עם השכל הישר, ועולה מהם ריח חריף של ניסיון להרחיק עצמו מאירוע התקיפה (עמ' 41, ש' 9-6, ש' 11). ולראיה, הנאשם מציג מצג לפיו אינו מסוגל לרוץ בשל בעיות בעמוד השדרה, בעוד שסרטון האבטחה מוכיח שהוא מסוגל לרוץ (עמ' 41, ש' 29-24). יש לציין שאף מהזירה לאחר תקיפת המתלונן נמלט הנאשם **בריצה**, בהתאם לגרסאותיהם של המתלונן וסוזי (עמ' 42, ש' 32).

50. סתירה נוספת עולה בגרסת הנאשם בנוגע לסוגית הגשת תלונות מצדו כלפי המתלונן.

לאחר שהעיד שהמתלונן הוא זה שמתנכל לו ומגיש נגדו תלונות באופן סדרתי, בעוד הוא עצמו **לא הגיש נגדו כל תלונה**, ושב ושלל זאת מכל וכל, עומת הנאשם עם **שתי תלונות שהגיש נגד המתלונן** (עמ' 39, ש' 7-1). משהוצג לו פלט התלונות שהגיש נגד המתלונן, ובניגוד גמור לגרסתו, טען הנאשם שהמתלונן הגיש נגדו יותר תלונות בעיקר בשנתיים האחרונות, ויותר ללא הסבר מדוע הכחיש שהגיש תלונות נגד המתלונן (עמ' 39, ש' 10-9). בשלב זה הנאשם ניסה לטעון ש"לא זכר" שהגיש את התלונות, חרף העובדה שב"כ המאשימה ציינה בפניו במפורש את מועדיהן, יוני 2016 וינואר 2019, ורק כשפירטה באוזניו את תוכן התלונות "נזכר" הנאשם בהן (עמ' 39, ש' 14-11, ש' 18-15).

העובדה לפיה הנאשם **מודה** שמדובר בשתי תלונות בגין אירועים **חמורים (נ/1; ת/35)** - האחת בגין כניסה של המתלונן לביתו כשלא היה בבית ביחד עם חבורת עבריינים על מנת לתקוף אותו, והשניה בגין העלאת סרטון ואיומים על חייו מצד המתלונן, אינה מתיישבת עם העובדה ש"לא זכר" אותן כלל מעל דוכן העדים במשך דקות ארוכות (עמ' 39, ש' 24-21, ש' 26; עמ' 40, ש' 7-1, ש' 20-19), ואכן אין בפיו תשובה לכך (עמ' 40, ש' 10-8). גם תשובתו לפיה לא זכר את האירועים "מרוב תלונות במשטרה", אינה מתיישבת עם העובדה שמדובר בשתי תלונות בלבד (עמ' 39, ש' 28).

51. סתירה מהותית עולה נוכח עדותו של הנאשם בנוגע למים שעל חולצתו. לטענת הנאשם, כשהיה בשירותים בבית הכנסת, מעד על שתי ברכיו ומכיוון שהיו מים על הרצפה, והוא אף שטף את ידיו, הרטיב את השרוולים ויתכן כי מעט מים השפריצו גם על החולצה עצמה. לטענתו, ממילא כמות המים שנראתה על החולצה לא מתיישבת עם כמות הדם שזבה מראשו של המתלונן, ואף הכחיש שהוא משתמש במגבונים בשבת (ת/31, ש' 192, ש' 195; עמ' 47, ש' 13, ש' 18-15, ש' 20).

יאמר מיד שגרסה זו עומדת בניגוד גמור לעדותו של השוטר אנטוני חנא שתיאר כי חולצת הנאשם היתה מלאה מים בחזה ובשרוולים ונראתה כאילו ניסה לנקות אותה במגבונים במקומות ספציפיים (ת/21; עמ' 32, ש' 22).

בנקודה זו יובהר כי חרף מחדל החקירה הרשלני שביצע השוטר חנא בענין זה, כשנמנע מלתפוס או לתעד את החולצה, אני מעדיף את עדותו על פני זו של הנאשם. **ראשית**, חנא תיעד באופן מילולי את שראה בדו"ח הפעולה סמוך למעצרו של הנאשם, ואף העיד על כך בבית המשפט, כשבשני המקרים טען שהחולצה היתה מלאה במים וניכר היה שנעשה ניסיון לנקותה באמצעות מגבונים; **שנית**, דווקא בשל ההתרשמות כי חנא יצא מגדרו כדי להקל על הנאשם בחקירה, ואף העיד שריחם עליו ונמנע מלאוזקו או לעוצרו באמצע הרחוב בקירבת בית הכנסת, חזקה עליו שלא היה מחמיר עם הנאשם, לולא כך התרשם.

יש לציין כי לענין החולצה, עולות שתי תמיהות נוספות בגרסת הנאשם:

א. למרות שבמשטרה טען הנאשם כי הסרטונים מהמצלמה באולם בית הכנסת מטושטשים, בבית המשפט חזר הנאשם והעיד שהוא נצפה יושב עם בגדים נקיים, חולצה יבשה, וכי הוא רואה את "הפס של הגיהוץ" (**ת/31**, ש' 102-101; עמ' 46, ש' 28-27; עמ' 47, ש' 28-24, ש' 32-29).

ב. לטענת הנאשם כבר במשטרה, לו היו בגדיו מלאים בדם לא יכול היה לחבק את בן דודו כפי שנראה בסרטון (**ת/31**, ש' 21-20), אולם משעומת עם העובדה שבסרטון נצפה שהוא חיבק את בן דודו לאחר שכבר היה בשירותים, ואף לגירסת יעקב הוא נכנס לשירותים מיד לאחר שישבו בסוכה ודיברו (דהיינו בטרם נכנס לאולם התפילה), התבלבל הנאשם וטען שאינו זוכר מה קדם למה. אף משהוצג לו הסרטון טען הנאשם שהסרטון לא באיכות טובה, למרות שמדובר באותו סרטון שהוקרן לו במשטרה, לגביו טען בבית המשפט שניתן להבחין ב"פס הגיהוץ" בחולצה (**ת/18**; עמ' 48, ש' 7-1, ש' 11-8).

52. גם בפריפריה של גירסתו, אשר אינה נוגעת ישירות לתקיפת המתלון, הקפיד הנאשם להרחיק את עצמו. כך טען שאינו יודע היכן מתפלל המתלון ובכל פעם הולך לבית כנסת אחר (עמ' 40, ש' 19), טענה שאינה מתיישבת עם העובדה שהיה חתנו במשך כ-8 שנים והכיר את המתלון היטב; כך טען שלא רואה את המתלון בשכונה כלל, למרות שאמו של הנאשם, אצלה מרבה להתארח, מתגוררת מספר בניינים סמוך לבית המתלון (עמ' 40, ש' 17, ש' 22-21).

53. הנאשם אינו יודע להסביר את החבלות הקשות בראשו של המתלון, ולמעשה טוען כי לאור גרסת המתלון ממילא היה מסוחרר באופן שלא אפשר לו לזהות זיהוי מוחלט את התוקף (**ת/31**, ש' 44-45, ש' 64-65). ואולם, מדובר בטענה הפועלת כ"חרב פיפיות" כלפי הנאשם, הואיל וניתן לומר שלא סביר כי בעת שהוכה והיה מסוחרר ופצוע, עלה בראשו של המתלון לתכנן, תוך שניות ספורות, "תפירת תיק" לנאשם, דווקא, ולומר לנוכחים במקום שהנאשם היה זה שתקף אותו.

54. לא מצאתי כל ממש בטענת הנאשם לפיה המתלון "תפר" לו תיק ולאחר מכן פנה לתקשורת, בטלויזיה ובעיתונות שהכפישה את שמו כך שנעצר בשל לחץ תקשורתי שהפעיל המתלון (עמ' 43, ש' 8-7, ש' 12-10, ש' 16-14). **ראשית**, הנאשם נעצר **זמן קצר לאחר אירוע התקיפה**, זאת לאחר שעורר את חשדו של השוטר חנא בשל העובדה שחולצתו היתה רטובה כאילו נוקתה (עמ' 43, ש' 10); **שנית**, לא רק שלא התרשמתי שהנאשם טופל בחומרה

יתרה, אדרבא השוטר חנא עצמו העיד שביקש שלא להכביד עליו, נהג בו בכפפות של משי, אף במחיר אובדן של ראייה מהותית (ראה להלן).

מחדלי חקירה

תפיסת מצלמות אבטחה

55. בתיק מחדלי חקירה מהותיים, שחלקם תוקנו באמצעות תושיה שהפגינו המתלונן ואחיו ש"ר. הדברים אמורים ביחס לתפיסת מצלמות האבטחה לאורך מסלול הליכתו של הנאשם מזירת אירוע לבית הכנסת, מקום בו המשטרה התעכבה בתפיסת המצלמות ברח' **כנפי נשרים 2**, הסמוך לבית הכנסת, ועד שהגיעה למקום **נמחקו** הצילומים המקוריים (עמ' 12, ש' 8).

מחדל זה מתחדד נוכח עדותם של המתלונן וש"ר לפיה פנו למשטרה אין ספור פעמים בנוגע למצלמות האבטחה (עמ' 12, ש' 11; עמ' 19, ש' 4-9, ש' 11-13, ש' 28-30; עמ' 22, ש' 23-24).

56. בנוסף, מעדותו של חוקר ז"ט נאור עולה בברור כי תפיסת מצלמות האבטחה נעשתה **בהתאם להכוונתו של ש"ר, וכי בפועל לא נעשתה מצדו כל בדיקה עצמאית** לגבי מסלול הליכתו של הנאשם לאחר האירוע (עמ' 22, ש' 7-1, ש' 8-9, ש' 11-15). ולראיה לא נתפסה **שום** מצלמה **נוספת** בה נצפה הנאשם במסלול ההליכה לבית הכנסת ביום האירוע. כך, למשל, נאור כלל לא טרח לבדוק את רח' טשרניחובסקי, שהינו רחוב ראשי, בעל סבירות גבוהה לקיומן של מצלמות אבטחה לאורכו, כל זאת רק בשל העובדה **שנאמר** לו שהנאשם לא הלך משם (עמ' 22, ש' 16-19, ש' 21).

הימנעות מתפיסת חולצתו של הנאשם

57. מחדל מהותי נוסף עניינו הימנעותו של השוטר חנא מלתפוס או לתעד את בגדיו של הנאשם בעת עיכובו, חרף העובדה שחנא ציין בדו"ח הפעולה כי **בשרוולי החולצה של הנאשם ובאמצע החולצה נראה כאילו ניקו אותה במים במקומות מסוימים**, ולמרות שהנאשם טען שהשפריצו עליו מים, חנא התרשם כי מדובר **בניסיון ניקוי של מקום מסוים ספציפי (ת/21; עמ' 32, ש' 22)**.

גם בעדותו בבית המשפט העיד חנא כי באזור החזה של החולצה היה כתם גדול של מים שנראה כאילו נוקה באמצעות מגבון בהתאם לצורת הניקוי, וכן בשרוולים (עמ' 32, ש' 23-25, ש' 27, ש' 28). ויודגש: חנא העיד במפורש **שבסריקות שערך ברחוב טרם מעצרו של הנאשם החולצה שלו היא שעוררה את חשדו (!)** (עמ' 32, ש' 14).

מדובר במחדל של ממש, בעיקר נוכח גרסת הנאשם לפיה מדובר **במעט מים** שהרטיבו **רק את השרוולים** בעת ששטף ידיים (עמ' 37, ש' 11-13), בניגוד גמור להתרשמותו של חנא, כאמור. בנוסף, הנאשם טען כי לו היה תוקף את המתלונן

ונאבק עמו, חזקה שבגדיו היו מוכתמים בדם, כשבתפיסת החולצה היה להפריך או לאשש טענה זו באמצעות בדיקת דנ"א או בדיקה לנוכחות דם. בדיקה שכזו - לו היתה מעלה ממצא פוזיטיבי של דנ"א השייך למתלונן על חולצתו של הנאשם - יתכן והיה בה כדי לייתר את שמיעת הראיות לחלוטין. השוטר חנא העיד שנוכח אופן התקיפה ופציעת המתלונן סביר כי לתוקף יותר דם על בגדיו (עמ' 32, ש' 1), אך אינו יודע להסביר את מחדלו, כאמור, והתנער מאחריות להתנהלותו הרשלנית (עמ' 32, ש' 32; עמ' 33, ש' 1-3).

תיעוד לקוי

58. למרות שבבית המשפט העיד השוטר חנא שאדם נוסף (יעקב) הלך ביחד עם הנאשם ברחוב בעת שעיקב אותו לחקירה, ואף הפציר בו שלא יעצור את הנאשם, לא ציין זאת חנא בדו"ח הפעולה כלל. לטענתו, מכיוון שהיה זה יום שבת לא רצה לעקב את יעקב ולקחת ממנו פרטים ועל כן, נמנע מאזכורו לחלוטין, כשאין בפיו הסבר מדוע לא ציין את עצם קיומו של בחור נוסף ללא כל פרטים (עמ' 32, ש' 16-17, ש' 19).

59. הלכה פסוקה היא שלא כל מחדל חקירתי יביא, בהכרח, לזיכויו של נאשם, ויש לבחון אם המחדלים פגעו בהגנת הנאשם או גרמו לו לעיוות דין. עוד יש לבחון אם בראיות שהביאה המאשימה - חרף אותם מחדלים - יש די על מנת להוכיח את אשמו של הנאשם מעבר לספק סביר. במקרה שלפניי באתי לכלל מסקנה שחרף מחדלי החקירה, כמפורט לעיל, לא נפגעה הגנת הנאשם ולא נגרם לו עיוות דין. כל זאת, כאשר המארג הראייתי שהונח לפניי מוכיח את מעורבותו בתקיפת המתלונן מעבר לספק סביר. המחדל המהותי ביותר הוא ההימנעות מתפיסת חולצת הנאשם לצורך ביצוע בדיקת דנ"א. ברור שלו היתה מבוצעת בדיקה שכזו ומעלה שבחולצת הנאשם נמצא דמו של המתלונן, היתה זו ראיה מסבכת ניצחת, אשר נוכח גירסת הנאשם השוללת כל מגע עם המתלונן היתה מחזקת את המסקנה המפלילה. ואולם, היעדר ממצאים כאמור (אף בהנחה שהיתה מתבצעת בדיקת מעבדה) אינו שולל, בהכרח, מעורבותו של הנאשם במעשה התקיפה. משכך, באתי לכלל מסקנה כי אין במחדל זה כדי לפגוע בהגנת הנאשם או כדי לגרום לו עיוות דין.

סוף דבר

60. הנאשם, שאין חולק כי בינו לבין המתלונן סכסוך קשה ומר, ניצל הזדמנות בה התארח בשבת בבית אמו הגרה בסמוך לבית המתלונן (עמ' 40, ש' 17), הפתיע את המתלונן בדרכו לבית הכנסת ותקף אותו מאחור באמצעות אבן, כשהוא מטיח אותה בראשו מספר פעמים, גורם לו את החבלות המתוארות בכתב האישום, ונמלט מהמקום בריצה תוך שהוא לוקח עמו את האבן ומעלימה מהזירה.

המתלונן זיהה את הנאשם זיהוי מוחלט וודאי, זיהוי שמקבל משקל רב נוכח היכרותם המוקדמת, וכך אף מסר מיד בגרסתו הראשונית לנוכחים בזירה ולאחר מכן לשוטרים שהגיעו (עמ' 43, ש' 20-21), תוך שהוא מוסר את תיאור לבושו של הנאשם, ובכלל זה קפוצ'ון שחור (ת/25) את דבר קיומו ניסה הנאשם לטשטש בהמשך.

הדיווח למוקד 100 של המשטרה נמסר בשעה 15:02 ועל כן, התקיפה התבצעה עובר לשעה 15:02.

את הדרך לבית הכנסת שאורכת, לפי גרסת הנאשם עצמו, בין 10-15 דקות (ושאני עצמי עשיתי ב-11:01 דקות), עשה הנאשם, למצער, בהליכה מהירה/ריצה קלה, עת ברח מהזירה בריצה ונצפה רץ בסמוך לכניסה לבית הכנסת.

הוא נקלט במצלמת האבטחה ברח' בלבן בשעה 15:07 ובאולם בית הכנסת בשעה 15:12.

עובדות אלה, מתיישבות עם עדות המתלונן וסותרות את טענת האליבי של הנאשם, כשאינן בגרסת עדי התביעה מבאי בית הכנסת כדי לשנות ממסקנה זו.

כאמור, גם הנחה לטובת הנאשם כי נראה בסרטון מצלמת האבטחה ברח' כנפי נשרים 2 בשעה 14:55 אין בה כדי לתמוך בגרסתו לפיה הגיע לבית הכנסת בשעה 14:45, טענה בה דבק הנאשם גם לאחר שצפה בסרטונים ובזמנים במצלמות האבטחה. למעשה זמנים אלה עדיין מאפשרים לו לתקוף את המתלונן **סמוך לשעה 15:00**, למהר לבית הכנסת ולהגיע אליו **בתוך כ-12 דקות** (עמ' 46, ש' 24, ש' 31-28; עמ' 47, ש' 1-4). בענין זה, עבר **הנטל הטקטי** אל ההגנה להראות שהגעה ממקום התקיפה לבית הכנסת בתוך כ-12 דקות אינה אפשרית, ואולם, ההגנה לא הרימה נטל טקטי זה וכך נותרנו עם גרסת התביעה אשר לא נסתרה ומחוזקת בסרטוני מצלמות האבטחה.

לצד האמור, הנאשם נצפה בעת עיכובו כשחזית חולצתו ושרווליו מלאים במים **כאילו ניסה לנקות דבר מה**, באופן שעורר את חשדו של השוטר שעשה סריקות וחיפש אחר התוקף, והיה לבוש **בבגדים התואמים** את תיאורו של המתלונן ושל סוזי שראתה את גבו בעודו נמלט.

תלונות הדדיות הוגשו למכביר מצד שני הצדדים, ורובן ככולן הסתיימו בלא כלום, למעט תלונה אחת שהגיש הנאשם נגד המתלונן (שאף היא הסתיימה בהסדר מותנה), ועל כן אין לזקוף התנהלות זו לחובת מי מהם.

61. לאור כל האמור, אני מרשיע את הנאשם במיוחס לו בכתב האישום וכפועל יוצא מכך בעבירה של **פגיעה כשהעבריין מזויין**, בניגוד לסעיף 335(א)(1) לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

ניתנה היום, י"ט סיוון תשפ"א, 30 מאי 2021, ושומעה על ידי סגן הנשיאה, כב' הש' עמית פרייז, במעמד ב"כ המאשימה, עו"ד רוני אלסטר, הנאשם ובא-כוחו.